

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

THE DAWN (GREEK)

EAST RUTHERFORD, NEW JERSEY 07073 — U.S.A.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΟΣ 78ον - ΙΟΥΛΙΟΥ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2011

ΕΝ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΠΓΡΑΦΟΝ.....	2
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ...	22
ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ.....	34
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΜΕΓΕΘΥΝΣΙΣ.....	44
Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.....	59

---000---

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

THE DAWN (GREEK)

EAST RUTHERFORD, NEW JERSEY - U.S.A.

ΕΝ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ.

Πρόλογος τοῦ ἀδ. RUSSELL

REPRINTS 1366.

καὶ ἀναζητήτων

Τὸ ἀρχαῖον τοῦτο
ἔγγραφον εὐρέθη
εἰς τὸ Βατικανὸν
τῆς Ρώμης, ὅπερ
ἀξιοῖ ὅτι εἶναι
ἡ ἀσθεντικὴ ἔκθε-
σις τοῦ Ποντίου
Πιλάτου, τοῦ Ρω-
μαίου Διοικητοῦ
τῆς Ἰουδαίας, εἰς
τὸν Αὐτοκράτορα
Τιβέριον Καίσαρα
ἐκθέτων τὴν αἰ-
τίαν ἣτις ὡδήγη-
σεν εἰς τὴν ὄχλα-

γωγίαν τῆς Ἱερουσαλήμ, σχετικῶς μὲ τὸν θάνα-
τον τοῦ Ἰησοῦ ἐκ Ναζαρέτ.

Τὸ κοινὸν χρεωστεῖ τοῦτο εἰς τὴν ἐνεργητικότητα τοῦ χριστιανοῦ ἱεροκλήρυκος W.D. MAHAN, ὅστις ἐξησφάλισε τὴν μετάφρασιν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν, τοῦ σπουδαίου τούτου ἐγγράφου.

Οὗτος πρῶτον ἤκουσε περὶ τούτου μέσω Γερμανοῦ τινὸς σπουδαστοῦ, ὅστις κατηνάλωσε μέγα χρόνον σπουδάζων καὶ ἐρευνῶν εἰς τὴν μεγάλην βιβλιοθήκην τοῦ Βατικανοῦ ἐν Ρώμῃ. Ο Γερμανὸς οὗτος Καθηγητὴς, δὲν ἔθεώρησε τὸ ἀρχαῖον τοῦτο ἔγγραφον σπουδαῖον διὰ νὰ λάβῃ ἀντίγραφον τούτου, ἀλλὰ μετὰ πολλὰ ἔτη ἀργότερον, ἔκαμε μνείαν τούτου εἰς τὸν ἀνωτέρω μνημονευθέντα ἱεροκῆρυκα.

Ὁ ἱεροκῆρυξ οὗτος ἔδειξε μέγα ἐνδιαφέρον εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἤκουσε καὶ τελικῶς μέσω τοῦ Γερμανοῦ φίλου του-ὅστις ἐν τῷ μεταξῷ εἶχεν ἐπιστρέψει ἐν WESTPHALIA τῆς Γερμανίας- ἐμεσολάβησε εἰς τὸν Ἀρχαιοφύλακα τοῦ Βατικανοῦ ABBA FREELNGHUSEN, ὅστις ἤτο στενὸς φίλος τοῦ Καθηγητοῦ, παρακαλῶν αὐτὸν ὅπως ἐξασφαλίσῃ πιστὴν ἀντιγραφήν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν τοῦ ἀρχαίου τούτου ἐγγράφου.

Τοῦτο τελικῶς ἔγεινεν ἐπὶ δαπάνῃ τοῦ κ. MAHAN ἑβδομήκοντα δύο δολλαρίων καὶ τεσσαράκοντα δύο σεντσιῶν. Τὰ άτομα ἅτινα συνέβαλλον εἰς τὴν προμήθειαν τῆς μεταφράσεως, εἶναι ἄγνωστα εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' αἱ περιστάσεις δὲν ἀφήνουν χῶρον δι' ἀμφιβολίαν τοῦ γεγονότος. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν αὐθεντικότητά τοῦ σπουδαίου τούτου ἐγγράφου τοῦ Βατικανοῦ, εἰάν εἶναι ἢ οὐχὶ ὅ,τι ἀξιοῖ, ἕκαστος ἄς κρίνῃ δι' ἑαυτὸν. Βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ ἐγγράφον τοῦτο δὲν ἀντικρούει τὰ γεγονότα, ἀλλὰ πλήρως ἐπιβεβαιοῖ τὰ ἐκτεθέντα ὑπὸ τῶν ἀποστόλων εἰς τὴν Γραφήν, καθὼς θὰ ἴδωμεν καὶ ἱστορικῶς. Ἴδου τὸ ἐγγράφον.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ
ΠΙΛΑΤΟΥ, ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΙ ΒΕΡΙΟΝ

ΚΑΙΣΑΡΑ, ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΕΝ ΡΩΜΗ.

ὑγενέστατε Ἡγεμῶν, χαῖρε.

Τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ὀλίγων ἡμερῶν, εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς δικαιοδοσίας μου, εἶναι τοιούτου χαρακτήρος, ὥστε ἔκρινα καλὸν νὰ ἀναφέρω λεπτομερείας, καθὼς ἐξελίχθησαν, διότι, δὲν εἶναι ἀπορίας ἄξιον, εἰς τὴν πορείαν τοῦ χρόνου, δὲν θὰ ἀλλάξουν τὸν προορισμὸν τοῦ ἔθνους μας, διότι φαίνεται ἐκ τῶν ὑστέρων, ὅτι οἱ θεοὶ ἔπαυσαν νὰ εἶναι ἴλεοι. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ εἶπω: "Ἐπικατάρατος ἡ ἡμέρα ὅτε διεδέχθη τὸν VALERION GRATIUS εἰς τὴν διακυβέρνησιν τῶν Ἰουδαίων."

Ὅταν ἔφθασα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἀνέλαβον τὰ καθήκοντά μου, ἐκάθησα ἐπὶ τοῦ βήματος τῆς Κρίσεως, καὶ διέταξα ἕξοχον δεῖπνον καὶ εορτὴν ὅπως ἐτοιμασθῆ, ἐν τῇ ὁποίᾳ προσεκάλεσα τὸν Τετράρχην τῆς Γαλιλαίας μὲ τὸν Μέγα Ἀρχιερέα καὶ τοὺς ἀξιωματούχους των. Κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ὥραν οὐδεὶς προσήλθεν. Τοῦτο ἦτο ὕβρις κατὰ τῆς ἀξιοπρεπείας μου. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς κατεδέχθη νὰ μὲ ἐπισκεφθῆ. Ἡ διαγωγὴ του ἦτο σοβαρὰ καὶ δολία. Προσεποιήθη ὅτι ἡ θρησκεία του ἀπηγόρευεν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν νὰ συγκαθῆσουν εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ Ρωμαίων, καὶ νὰ προσφέρουν σπονδὰς μετ' αὐτῶν. Ἐθεώρησα κατάλληλον νὰ δεχθῶ τὴν δικαιολογίαν του, ἀλλ' ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐπέισθη ὅτι οἱ νικηθέντες διεκνήρυχθησαν ἐχθροὶ τῶν νικητῶν. Μοὶ φαίνεται ὅτι, ἀπὸ ὅλας τὰς κυριευθεῖσας πόλεις, ἡ Ἱερουσαλήμ εἶναι ἡ πλέον δύσκολος νὰ κυβερνηθῆ.

Τόσον ταραχώδης εἶναι ὁ λαὸς ὥστε ζῶ πρὸς στιγμὴν ἐκ φόβου ἐπαναστάσεως. Διὰ τὴν καταστήλω ταύτην δὲν ἔχω παρὰ μόνον ἓνα ἐκατόνταρχον καὶ μίαν δράκα στρατιωτῶν. Ἐξήσα ἐνίσχυσιν ἀπὸ τὴν Διοικητὴν τῆς Συρίας, ὅστις μὲ ἐπληροφόρησεν ὅτι καὶ αὐτὸς ἔχει ἀνεπάρκειαν στρατιωτῶν πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς Ἰδίας αὐτοῦ ἐπαρχίας. Ἡ ἀκόρεστος ἐπιθυμία πρὸς κατάκτησιν -ἐπέκτασιν τῆς αὐτοκρατορίας μας πέραν τῶν δυνάμεων μας ὅπως ὑπερασπίσωμεν αὐτήν- φοβοῦμαι ὅτι θὰ εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀνατροπῆς καὶ πτώσεως τῆς εὐγενοῦς Κυβερνήσεως μας.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων φημῶν αἴτινες ἔφθασαν εἰς τὰ ὦτα μου, ὑπῆρξεν μία ἣτις ἐπέσυρεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν μου. Νέος τις, μετ' εἶπον, ἐνεφανίσθη εἰς Γαλιλαίαν, κηρύττων μετ' εὐγενοῦς χάριτος νέον νόμον ἐν ὀνόματι τῶν θεῶν οἱ ὅποιοι ἀπέστειλον αὐτὸν. Κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθη ὅτι ὁ σκοπὸς του ἦτο ὅπως διεγείρῃ τὸν λαὸν ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, ἀλλὰ ταχέως οἱ φόβοι μου διελύθησαν. Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ομιλεῖ μᾶλλον ὡς φίλος τῶν Ῥωμαίων παρὰ τῶν Ἰουδαίων.

Ἡμέραν τινὰ, διερχόμενος ἐκ τοῦ μέρους Σιλωὰμ, ἔνθα πολλοὶ συναθροίζονται, παρατήρησα εἰς τὸ μέσον τοῦ ὄχλου, νέον τινα στηριζόμενον ἐπὶ τινος κορμοῦ δένδρου, γαληνῶς κηρύττοντα εἰς τὰ πλήθη. Μοι εἶπον ὅτι οὗτος ἦτο ὁ Ἰησοῦς. Εὐκόλως ἀνέμενον τοῦτο, τόσον μεγάλη ἦτο ἡ διαφορὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀκροατῶν του.

Ἡ ξανθὴ κόμη του καὶ γένειον προσέδιδον ἐμφάνισιν οὐρανιας ὄψεως. Ἐφαίνετο πε-

ρίπου τριάκοντα ἔτων. Οὐδέποτε ἔχω ἴδῃ πλέον γλυκεῖαν καὶ ἤρεμον μορφήν! Ὅποια διαφορὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀκροατῶν του, μὲ τὰς μαύρας αὐτῶν γενειάδας καὶ τὴν κιτρινό-μαυρον ἐπιδερμίδα των! Μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ταραξῆ αὐτὸν διὰ τῆς παρουσίας μου, ἐξηκολούθησα τὴν πορείαν μου, ἀλλὰ ἔνευσα εἰς τὸν Γραμματέα μου νὰ ἀναμιχθῆ μετὰ τοῦ πλήθους καὶ νὰ ἀκούσῃ τί λέγει. Ἐὐὸ ὄνομα τοῦ Γραμματέως μου εἶναι Μάνλιος. Οὗτος εἶναι ἀπόγονος Ἑτρούραιων, ἀρχαίων κατοίκων τῆς Ἰουδαίας καὶ γνόστης τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσης. Οὗτος εἶναι πιστὸς εἰς ἐμὲ καὶ ἄξιός τῆς ἐμπιστοσύνης μου. Ἐἰσερχόμενος εἰς τὸ λιθόστρωτον, εὔρον τὸν Μάνλιον, ὅστις μοι ἀπηγγέθη τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ὁ Ἰησοῦς ὠμίλησεν εἰς Σιλωὰμ. Οὐδέποτε ἤκουσα ἐν τῇ στοᾷ ἢ εἰς τὰ ἔργα τῶν φιλοσόφων ὅ,τι δήποτε τὸ ὅπολον νὰ δύναιται νὰ παραβληθῆ μὲ τὰ διδάγματα τοῦ Ἰησοῦ!

Εἰς ἐκ τῶν Ἑβραίων ἐπαναστατῶν ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐρωτᾷ αὐτὸν ἐὰν ἦτο νόμιμον νὰ δίδουν οἱ Ἰουδαῖοι φόρον εἰς τὸν Καίσαρα, ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν: "Ἀπόδοτε εἰς τὸν Καίσαρα τὰ τοῦ Καίσαρος, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Θεόν." Ἦτο ἔνεκεν τῆς σοφίας αὐτοῦ εἰς τὰ λεγόμενά του, ὅπου ἐπέτρεψα εἰς αὐτὸν τριαύτην ἐλευθερίαν εἰς τὸν Ναζαρηθὸν, διότι ἦτο εἰς τὴν ἔξουσίαν μου νὰ συλλάβω καὶ ἔξορίσω αὐτὸν εἰς τὸν Πόντον, πλην τοῦτο θὰ ἦτο ἐνάντιον τῆς δικαιοσύνης ἣτις πάντοτε χαρακτηρίζει τοὺς Ῥωμαίους.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἦτο οὔτε ἐπαναστάτης οὔδὲ στασιαστής, καὶ ἐπέκτεινα τὴν προστασίαν μου ἴσως ἐν ἀγνοίᾳ του. Ἦτο ἐλεύθερος νὰ πράξῃ καὶ νὰ ὀμιλῇ εἰς συνηθροισ-

μένον πλήθος, νὰ ἐκλέγη ἀκολούθους ἄνευ πραιτωριακῆς διαταγῆς. Ἐὰν ποτε συμβῆ -εἴθε οἱ θεοὶ νὰ ἀποτρέψουν τριοῦτον συμβάν- ἐὰν ποτὲ, λέγω, συμβῆ ὅπως ἡ θρησκεία τῶν προπατόρων ἡμῶν ὑποσκελισθῆ διὰ τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ, θὰ συμβῆ τοῦτο ἕνεκεν τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς ἐλευθερίας, ἐνῶ ἐγὼ ὁ ἄθλιος θὰ ἤμην τὸ ὄργανον ἐκεῖνο ὅπερ οἱ ἀκόλουθοι αὐτοῦ ἀποκαλοῦν πρόνοιαν, καὶ ἡμεῖς μοῖραν ἢ τύχην.

Πλὴν ἡ ἀπεριόριστος αὕτη ἐλευθερία, ἣτις ἐδόθη εἰς τὸν Ἰησοῦν, ἐξηρέθισε τοὺς Ἰουδαίους, οὐχὶ τοὺς πτωχοὺς, ἀλλὰ τοὺς πλουσίους καὶ ἰσχυροὺς. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο λίαν αὐστηρὸς εἰς τοὺς τελευταίους, καὶ τοῦτο ἦτο πολιτικὴ αἰτία, κατὰ τὴν ἀντίληψιν μου, νὰ μὴ ἐλέγχω τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Ναζωραίου. "Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι" ἔλεγεν εἰς αὐτοὺς, "σεῖς εἰσθε γεννήματα ἐχιδνῶν, ὁμοιάζετε τάφους ἀσβεστωμένους." Εἰς ἄλλας περιστάσεις, ἐμυκτήριζεν τὰς ἐλεημοσύνας τῶν δημοσίων υπαλλήλων καὶ πλουσίων, λέγων ὅτι, "τὸ λεπτόν τῆς χῆρας ἦτο πολυτιμότερον εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Θεοῦ.

Νέα παράπονα καθημερινῶς ἐγείρονται εἰς τὸ Δικαστικὸν Βῆμα ἐναντίον προπετῶν ἢ ἀλαζόνων Ἰουδαίων. Ἐπληροφόρηθην ὅτι κάτι κακὸν θὰ συμβῆ εἰς τὸν Ναζωραῖον -καὶ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἱερουσαλήμ ὑπῆρξεν μάρτυς λιθοβολισμοῦ ἐκεῖνων οἱ ὅποιοι ἐκάλουν ἑαυτοὺς προφήτας- καὶ ἐὰν τὸ Πραιτωριον ἀρνηθῆ δικαιοσύνην, κάμουν ἔκκλησιν εἰς τὸν Καίσαρα.

Ἐντούτοις, ἡ διαγωγὴ μου ἐπεδοκιμάσθη ὑπὸ τῆς Βουλῆς, καὶ μοὶ ὑπεσχέθη ἐνίσχυσις

μετὰ τὸ τέλος τοῦ Παρθικοῦ πολέμου. Ἄδυνατὼν νὰ ἀναστήλω ἑπανάστασιν, ἀπεφάσισα νὰ υἱοθετήσω μέτρον τι τὸ ὅποσον ὑπέσχετο νὰ ἐγκαταστήσῃ ἡσυχίαν εἰς τὴν πόλιν, χωρὶς νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Πραιτώριον εἰς ὑποτιμητικὰς παραχωρήσεις.

Ἐγραψα εἰς τὸν Ἰησοῦν αἰτῶν συνάντησιν μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ Δικαστικὸν Παλάτιον. Οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν ἀκριβῆ ὥραν. Γνωρίζετε ὅτι εἰς τὰς φλέβας μου ῥέει Ἰσπανικὸν αἷμα, μειγμένον μετὰ Ῥωμαϊκοῦ, ἀνεπηρέαστον φόβου ἢ παιδαριώδους αἰσθήματος. Ὄταν ὁ Ναζωραῖος ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν του, περιεπάτου εἰς τὸ λιθόστρωτον, καὶ οἱ πόδες μου ἠσθάνθη ὅτι ἐκρατοῦντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς μετὰ σιδηρὰν χεῖρα, καὶ ἔτρεμον ὅλα τὰ μέλη μου ὡς νὰ ἤμην ἐνοχος, καίτοι ὁ Ναζαρηνὸς ἦτο γαλήνιος ὡς ἄθῳον νήπιον.

Ὄταν μὲ ἐπλησίασεν ἐσταμάτησε, καὶ διὰ νεύματος ἐφαίνετο ὅτι ἔλεγεν: "Ἐίμαι ἐδῶ." Ἐπ' ὀλίγον παρετήρουν μετὰ θαυμασμοῦ καὶ δέους τὸν ἑκτακτὸν καὶ ἀσυνήθη αὐτὸν ἄνθρωπον-τύπον ἀνθρώπου ἀγνώστου εἰς τοὺς πολλοὺς γνωστοὺς ἡμῶν ζωγράφους, οἵτινες ἔχουν δώσει εἶδος καὶ μορφήν εἰς ὅλους τοὺς θεοὺς καὶ ἥρωας ἡμῶν.

"Ἰησοῦ" εἶπον ἐπὶ τέλους εἰς αὐτὸν, καὶ ἡ γλῶσσα μου ἐτραύβλιζε, "Ἰησοῦ Ναζαρηνέ, ἔχω δώσει πρὸς σὲ κατὰ τὰ τελευταῖα τρία ταῦτα ἔτη ἀρκετὴν ἐλευθερίαν λόγου, καὶ δὲν λυποῦμαι δι' αὐτὸ. Οἱ λόγοι σου εἶναι λόγοι σοφῶν. Δὲν γνωρίζω ἐὰν ἔχητε μελετήσῃ τὸν Σωκράτη ἢ τὸν Πλάτωνα, πλὴν τοῦτο γνωρίζω, ὅτι ὑπάρχει εἰς τὰς ὀμιλίαις σου μεγαλεῖον ἀ-

πλότῃτος ὅπερ σὲ ἀναβιβάζει ὑπεράνω ὄλων τῶν φιλοσόφων. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐνημερώθη περὶ τούτου, καὶ ἐγὼ, ὁ ταπεινὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν αὐτὴν, εἶμαι εὐτυχῆς, ἐπιτρέπων τὴν ἐλευθερίαν ταύτην, τῆς ὁποίας σεις εἴσθε τόσο ἀξιοί.

"Ἐν τούτοις, δὲν πρέπει νὰ σοὶ ἀποκρύψω τὸ γεγονός ὅτι τὰ κηρύγματα σου διήγειρον ἐναντίον σου τοὺς ἰσχυροὺς καὶ ἀδυσωπήτους ἐχθροὺς σου. Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο ἐκπληκτικόν. Ὁ Σωκράτης εἶχεν τοὺς ἐχθροὺς του, καὶ ἔπεσε θῦμα τοῦ μίσους των. Οἱ ἰδικοί σου εἶναι διπλῶς ἐξοργισμένοι, ἐναντίον σου ἕνεκεν τῶν λόγων σου, καὶ ἐναντίον μου διὰ τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν σοὶ παραχωρῶ. Ἀκομῆ μὲ κατηγοροῦν ὅτι ἀπ' εὐθείας συνδέομαι μετὰ σοῦ, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως στερήσω τοὺς Ἑβραίους τῆς μικρᾶς πολιτικῆς ἐξουσίας τὴν ὁποίαν ἡ Ρώμη ἄφησεν εἰς αὐτοὺς. Ἡ παράκλησις μου δὲν λέγω διαταγὴ μου εἶναι, ὅτι πρέπει νὰ προσέχητε εἰς τὸ μέλλον, καὶ νὰ εἴσθε πλέον τυρφερῶς, διὰ νὰ μὴ ἐγείρης τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν ἐχθρῶν σου, μήποτε οὗτοι διεγείρουν ἐναντίον σου τὸν ἀμαθῆ λαόν, καὶ μὲ ἀναγκάσουν νὰ μεταχειρισθῶ τὸ μέσον τῆς δικαιοσύνης."

"Ὁ Ναζωραῖος, γαληνιαίως ἀπήντησεν, "Ἄρχων τῆς γῆς, οἱ λόγοι σου προέρχονται οὐχὶ ἐξ ἀληθοῦς σοφίας. Εἶπε εἰς τὸν χεῖμαρον, Στήτω εἰς τὸ μέσον τοῦ ὄρους! διότι θὰ ἐκριζώσης τὰ δένδρα τῆς κοιλάδος. Ὁ χεῖμαρος θὰ σοὶ ἀποκριθῆ, ὅτι πρέπει νὰ ὑπακούσῃ τὸν νόμον τοῦ Δημιουργοῦ. Ὁ Θεὸς μόνον γνωρίζει πόθεν ῥεεὶ ὁ χεῖμαρος. Ἀληθῶς σοὶ λέγω, πρὶν τὸ ἄνθος τῆς Σαρῶν βλαστήσει, τὸ αἷμα τοῦ δικαίου θὰ χυθῆ."

"Τὸ αἷμα σου δὲν θὰ χυθῆ," ἀπήντησα μετὰ συγκινήσεως. "Σὺ εἶσαι πλέον πολυτιμος εἰς τὴν ἐκτίμησίν μου ἕνεκεν τῆς σοφίας σου, ἀπ' ὅ,τι εἶναι οἱ παραχοποιοὶ καὶ ὑπερήφανοὶ Φαρισαῖοι, οἵτινες καταχρῶνται τῆς ἐλευθερίας τὴν ὅποιαν παρεχώρησαν οἱ Ρωμαῖοι, συνωμοτοῦντες ἐναντίον τοῦ Καίσαρος, ἐρμηνεύοντες τὴν γενναιοδωρίαν ταύτην ὡς φόβον. Αὐθάδεις καὶ ἐλεεινοί, δὲν ἐννοοῦν ὅτι ὁ λύκος τοῦ δάσους πολλάκις ἐνδύεται μὲ δέρμα προβάτου! Ὁὐὰ σὲ ὑπερασπίσω ἐναντίον των. Τὸ Παλάτιδν μου εἶναι ἀνοικτὸν εἰς σὲ ὡς ἄσυλον."

Ὁ Ἰησοῦς μὲ ἀπερίττον χάριν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του καὶ εἶπε μὲ θεῖον μειδίαμα, "Ὅταν ἡ ἡμέρα ἔλθῃ, δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἄσυλον διὰ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς οὔδ' ἐπὶ τὴν γῆν. Τὸ ἄσυλον τοῦ Δικαίου εἶναι ἐκεῖ," δεικνύων τὸν οὐρανὸν. "Τὰ γεγραμμένα εἰς τὰ βιβλία τῶν προφητῶν πρέπει νὰ ἐκτελεσθῶσιν."

"Νέε," ἀπήντησα, "μὲ ἀναγκάζεις νὰ μεττρέψω τὴν παράκλησίν μου εἰς διαταγὴν. Ἡ ἀσφάλεια τῆς ἐπαρχίας ἣτις ἔχει παραχωρηθῆ εἰς ἐμὲ πρὸς φύλαξιν, ἀπαιτεῖ τοῦτο. Πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃς μετριοπάθειαν εἰς τὰ κηρύγματά σου. Μὴ παραβιάζεις τὰς διαταγὰς μου. Εὐχομαὶ εὐτυχία νὰ σὲ ἀκολουθῆ. Χαῖρε."

"Ἄρχων τῆς γῆς," ἀπήντησεν ὁ Ἰησοῦς, "δὲν ἦλθον διὰ νὰ φέρω πόλεμον εἰς τὸν κόσμον, ἀλλ' εἰρήνην καὶ ἀγάπην. Ἐγεννήθην τὴν ἰδίαν ἡμέραν κατὰ τὴν ὅποιαν ὁ Αὐγουστος Καίσαρ ἔδωκεν εἰρήνην εἰς τὸν Ρωμαϊκὸν κόσμον. Καταδιώξις δὲν προέρχεται ἐξ ἐμοῦ. Ἀναμένω ταύτην ἐξ ἄλλων, καὶ θὰ ἀντιμετωπίσω ταύτην ἐν ὑπακοῇ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς

μου, ὅστις μοι ἔδειξε τὴν ὁδὸν. Συγκράτησον, ὅθεν, τὴν κοσμικὴν σου φρόνησιν. Δὲν εἶναι εἰς τὴν ἰσχὺν σου νὰ ἐμποδίσῃς τὸ θῦμα εἰς τὴν βάσιν τοῦ θυσιαστηρίου τῆς ἐξίλειώσεως." Ταῦτα εἰπὼν, ἐξηφανίσθη ὡς λευκὴ σκιὰ πέραν τῶν παράπετασμάτων τοῦ Παλατίου.

Εἰς τὸν Ἡρώδη, ὅστις ἐβασίλευεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ κατέφυγον δι' ἐκδίκησιν ἐναντίον τοῦ Ναζαρηνοῦ. Ἐὰν ὁ Ἡρώδης ἠρώτα τὴν ἐνδόμυχον αὐτοῦ ἐπιθυμίαν, θὰ διέταπτεν ἀμέσως τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλ' ἔνεκεν τῆς ὑπερηφανείας τῆς βασιλικότητος του καὶ τὸν φόβον μήπως ὑποπέσῃ εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς Ῥωμαϊκῆς Συγκλήτου, ἀπέφυγε νὰ πράξῃ τι ἐναντίον του.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἡρώδης μὲ ἐπεσκέφθη εἰς τὸ Πραιτώριον, καὶ κατόπιν ἀσημάντων συνομιλιῶν, ἐζήτησε τὴν γνώμην μου ἀναφορικῶς μὲ τὸν Ναζαρηνὸν. Ἀπήντησα ὅτι, ὁ Ἰησοῦς φαίνεται νὰ εἶναι ἐκ τῶν φιλοσόφων ἐκείνων τοὺς ὁποίους μεγάλα ἔθνη παράγουν κατὰ καιροὺς, καὶ ἡ διδασκαλία του κατ' οὐδὲνα λόγον εἶναι βέβηλος, καὶ ὅτι ἡ πρόθεσις τῆς Ῥώμης εἶναι νὰ ἀφεθῇ οὗτος εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν λόγων του, ἥτις δικαιολογεῖται διὰ τῶν πράξεων του. Ὁ Ἡρώδης ἐμειδίασε κακεντρεχῶς, καὶ χαιρέτησας με μὲ εἰρωνικὸν σεβασμὸν ἀνεχώρησεν.

Ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων ἐπλησίαζεν καὶ ἡ πρόθεσις τῶν θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν ἦτο ὅπως παραστήσουν ἑαυτοὺς εἰς τὰ πλήθη ἐξυψωτικῶς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Ἡ Πόλις ἦτο κατάμεστος ὄχλου ταραχοποιοῦ κραυγάζοντος τὸν θάνατον τοῦ Ναζαρηνοῦ. Οἱ ἀπεσταλμένοι μου μὲ ἐπληροφόρησαν ὅτι ὁ θη-

σαυρὸς τοῦ Ναοῦ διετέθη δι' ἕξαγορὰν τοῦ λαοῦ. Ὁ Κινδυνος ἦτο μέγας. Ρωμαῖος ἑκατόνταρχος ἐξυβρίσθη. Ἐγραψα εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς Συρίας διὰ ἑκατὸν πεζοῦς στρατιώτας καὶ ἄλλους τόσους ἵππους. Ἀπέρριψε τὴν ζητηθεῖσαν βοήθειαν. Εἶδον ἑαυτὸν μόνον μὲ μίαν δράκα ἀπομάχων στρατιωτῶν καὶ ἕνα ἑκατόνταρχον, ἐν μέσῳ ἐπαναστατικῆς Πόλεως, πολὺ ἀδύνατος νὰ καταστήλλω ἐπανάστασιν, μὴ ἔχων δὲ ἄλλην ἐκλογὴν ἕκαμον ὑπομονῆν.

Ὁ ἐπαναστατικὸς ὄχλος συνέλαβε τὸν Ἰησοῦν, καίτοι ἠσθάνθησαν ὅτι δὲν εἶχον οὐδὲν νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τὸ Πραιτώριον, πιστεύοντες μετὰ τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν ὅτι παραβλέπω τὴν ἀνταρσίαν των, ἐξηκολούθησαν κρίζοντες, "σταύρωσον, σταύρωσον αὐτὸν."

Τρεῖς ἰσχυραὶ μερίδες ἠνώθησαν κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ. Πρῶτον οἱ Ἡρωδιανοὶ καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι, τῶν ὁποίων ἡ ἐπαναστατικὴ αὐτῶν διαγωγὴ φαίνεται νὰ προέρχεται ἀπὸ διπλῆν αἰτίαν, οὗτοι ἐμίσουν τὸν Ναζαρηδὸν, καὶ ἦσαν ἀνυπόμονοι ἕνεκεν τοῦ Ρωμαίου ζυγοῦ. Οὗτοι οὐδέποτε δύνανται νὰ συγχωρήσουν ἐμὲ διότι εἰσηλθὼν εἰς τὴν ἁγίαν αὐτῶν Πόλιν μὲ τὰς σημαίας καὶ εἰκόνας τοῦ Ρωμαίου Ἀυτοκράτορος, καίτοι δὲ εἰς τὴν περίπτωσηιν αὐτὴν ἐν ἀγνοίᾳ ἔπραξα τὸ θανάσιμον τοῦτο λάθος, ἐντούτοις, ἡ βεβήλωσις αὕτη δὲν ἀφάνη ὀλιγώτερον εἰδεχθῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν. Ἄλλα παράπονα ἐπίσης ἐφλόγιζον τὰ στήθη των. Εἶχον προτείνει νὰ διαθέσουν μέρος ἐκ τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ναοῦ πρὸς ἔγερσιν δημοσίων κτιρίων πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ. Ἡ πρότασις μου αὕτη ἀπερρίφθη μὲ σκυθρωπότητα.

Οἱ Φαρισαῖοι ἐπίσης, ἦσαν κεκηρυγμένοι ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν Κυβέρνησιν ἡμῶν. Ἐφερον μετὰ πικρίας τὴν αὐστηρὰν ἐπίκρισιν τοῦ Ναζωραίου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐπέρριπτεν ἐπ' αὐτῶν ἐπὶ τρία ἔτη, ὅπου-δὴποτε μετέβαινε. Μικρόψυχοι καὶ δειλοὶ ἀφ' ἐαυτῶν νὰ ἐνεργήσουν, προθύμως ἠναγκαλίσθησαν τοὺς Ἡρωδιανοὺς καὶ τοὺς Σαδδουκαίους. Πλὴν τῶν δύο τούτων μερίδων, εἶχον νὰ παλαίσω καὶ μὲ τὸν ἀπρόσεκτον καὶ ριψοκίνδυνον ὄχλον, ἔτοιμον νὰ ἐννωθῆ με ἀνταρσίαν καὶ νὰ ὠφελθῆ ἕνεκεν τῆς ἀνωμαλίας καὶ τῆς παραχῆς.

Ὁ Ἰησοῦς ἐσύρθη ἐνώπιον τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἦτο τότε, ὅτε ὁ Καϊάφας, ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς, ἔκαμεν ἐμπαικτικὴν πράξιν ὑποταγῆς. Ἀπέστειλε τὸν δέσμιον εἰς ἐμὲ νὰ ἀπαγγείλω ἐγὼ τὴν καταδίκην. Εἶπον εἰς αὐτοὺς, ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ Ἰησοῦς ἦτο Γαλιλαῖος, ἡ υπόθεσις αὕτη ἦτο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἡρώδου, καὶ διέταξα νὰ ἀποσταλῆ εἰς αὐτὸν. Ὁ πονηρὸς οὗτος Τετράρχης, προσποιούμενος σεβασμὸν εἰς ἐμὲ, ἐπανεστρεψεν αὐτὸν καὶ τὴν τύχην τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν χεῖρα μου. Εὐθὺς τὸ Παλάτιδν μου ἀνέλαβεν ὄσιν πολιορκουμένου φρουρίου. Κάθε στιγμή ἠῤῥξανεν ὁ ἀριθμὸς τῶν στασιαστῶν. Ἡ Ἱερουσαλὴμ κατεκλύσθη ὑπὸ ὄχλου ἐκ τῶν ὁρέων τῆς Ναζαρέτ. Ὅλη ἡ Ἰουδαία φαίνεται ὅτι ἔρεεν εἰς τὴν ἀφωσιωμένην Πόλιν.

Εἶχον λάβει σύζυγον -παρθένον ἐκ Γαλίας- ἥτις ἤξιλον ὅτι ἔβλεπεν εἰς τὸ μέλλον. Αὕτη ἦλθεν κλαίουσα, καὶ πίπτουσα εἰς τοὺς πόδας μου, μοι εἶπεν, " Πρόσεξον, μὴ πειράξης τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν, διότι οὗτος εἶναι ἅγιος. Χθὲς τὸ ἔσπερας εἶδον αὐτὸν ἐν ὄνειρῳ, περιπατοῦν-

τα ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἐπέτα ἐπὶ τῶν πτερύγων τῶν ἀνέμων, ὁμίλει εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ τὰς τρικυμίας καὶ τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, ὅλα ὑπήκουον εἰς αὐτὸν. Ἴδου, ὁ χεῖμαρρος τοῦ ὄρους Κέδρων ῥεεῖ αἷμα! Ὁ ἀνδρὶς τοῦ Καίσαρος εἶναι γεμᾶτος ἐκ τῆς ρυπαρότητος τοῦ Γεμωνίδου. Ὁ ἥλιος ἐκαλύφθη μὲ πέπλον ἐν πένθει, ὅπως αἱ παρθένοι τοῦ τάφου! ὦ! Πιλά-τε, κακὸν σὲ ἀναμένει ἐὰν δὲν ἀκούσης τὰς παρακλήσεις τῆς συζύγου σου. Φοβοῦ τὸν Καίσαρα, φοβοῦ τὴν κατάραν τῆς Συγκλήτου."

Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον αἱ μαρμάρينوι βαθμίδες ἐστέναζον ἐκ τοῦ βάρους τοῦ πλή-θους. Ὁ Ναζαρηνὸς ἐφέρθη πάλιν πρὸς ἐμὲ. Ἐ-πρόχώρησα ἐπὶ τοῦ βήματος τῆς Δικαιοσύνης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων μου, καὶ ἠρώτησα τὸν λαὸν μὲ αὐστηρὸν τόνον, τί ζητοῦν! "Τὸν θάνατον τοῦ Ναζωραίου," ἦτο ἡ ἀπάντησις. "Διὰ ποῖον ἐγκλημα;" "Ἐβλασφή-μησεν." "Ἐπροφήτευσεν τὴν καταστροφὴν τοῦ Ναοῦ." "Ἐκάλεσεν ἑαυτὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Μεσσίαν, τὸν βασιλεῖα τῶν Ἰουδαίων." "Ἡ ρω-μαϊκὴ Δικαιοσύνη" εἶπον "δὲν καταδικάζει τοιαύτας παραβάσεις εἰς θάνατον." "Σταύρω-σον, σταύρωσον αὐτὸν," ἐξέμεσεν κραυγάζων ὁ ἀνήσυχος ὄχλος. Αἱ κραυγαὶ τοῦ ἀφηνιασμένου τούτου ὄχλου ἔσεισε τὸ Παλάτιον ἐκ θεμελιῶν. Ἐν τῷ μέσῳ ὄλου τοῦ ὄχλου τούτου μόνον εἰς ἐφαίνετο ἡρεμος, ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος.

Μετὰ πόλλας ἀκάρπους προσπαθείας πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν ἀνιλεῶν αὐτοῦ κατηγόρων, υἱοθέτησα μέτρον τί τὸ ὀ-ποῖον πρὸς στιγμὴν μοι ἐφαίνετο νὰ ἦτο τὸ μό-νον μέσον πρὸς σωτηρίαν τῆς ζωῆς του. Προσέ-ταξα ὅπως μαστιγωθῆ, ἔπειτα ἐζήτησα ὑδρίαν

ἔνιψα τὰς χεῖρας μου ἐνώπιον τοῦ πλήθους, ὑποδεικνύων εἰς αὐτοὺς διὰ τούτου ὅτι ἀπεδοκίμαζον τὴν πρᾶξιν. Ἀλλ' εἰς μάτην. Ἦτο ἡ ζῶη τοῦ Ναζωραίου τὴν ὁποίαν ἐζήτουν, διψῶντες, οἱ ἄθλιοι οὗτοι.

Πολλάκις εἰς τὰς πολιτικὰς ἡμῶν ἀναστατώσεις παρέστην μάρτυς τῆς μανιώδους ἔχθρας τοῦ πλήθους, πλὴν οὐδὲν δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν παροῦσαν κατάστασιν, τῆς ὁποίας παριστάμην μάρτυς. Θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ λεχθῇ ἀληθὲς ὅτι, εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ὅλα τὰ καταχθόνια φαντάσματα τῆς κολάσεως εἶχον συσσωρευθῆ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Τὰ πλήθη ἐφαίνοντο ὅτι δὲν περιεπάτουν, ἐφέροντο τῆδε κακεῖσε ὅπως τὰ κύματα ἀφριζούσης θαλάσσης. Παρηκολούθουν ἀπὸ τὰς θύρας τοῦ Παλατίου μου ἕως τοῦ ὄρους Σιών τὰ πλήθη νὰ ὠρύνται, κραυγάζοντα μὲ τοιαύτας ὀξέας φωνὰς τὰς ὁποίας οὐδέποτε εἶχον ἀκούσει εἰς τὴν ἀνταρσίαν τῆς Πανονίας, ἢ εἰς τὴν ὀχλαγωγίαν τῆς ἀγορᾶς.

Μοιραίως ἡ ἡμέρα ἐσκοτάσθη ὡς λυκόφως χειμῶνος, τοιαύτη καθὼς λέγεται περὶ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου Ἰουλίου Καίσαρος, ὅστις συνέβη ὁμοίως κατὰ τὰ τέλη Μαρτίου.

Ἐγὼ, Διοικητῆς ἐπαναστατικῆς ἐπαρχίας, ἐστηριζόμεν εἰς τὴν στήλην τοῦ Παλατίου μου, θεωρῶν μέσῳ τοῦ ζοφεροῦ τούτου σκότους τοὺς ἐκδότας τούτους βασανιστὰς σύροντας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τὸν ἄθῶν τοῦτον Ναζαρηνὸν. Πάντα γύρωθεν μου ἦσαν ἔρημα. Ἡ Ἱερουσαλήμ εἶχεν ἐμέσειτους κατοίκους αὐτῆς, ἀποτελοῦντας μακρὰν σειρὰν πενθίμου ἀκολουθίας ἄγουσαν πρὸς τὸν Γολγοθᾶ. Μελαγχολικὸς, θλιβερὸς ἀῆρ ἔπνεεν

γύρωθεν μου. Οἱ σωματοφύλακες μου ἠνώθησαν μετὰ τοῦ ἱππικοῦ, καὶ ὁ ἑκατόνταρχος διὰ νὰ ἐπιδείξῃ σκιὰν δυνάμεως προσεπάθει νὰ τηρήσῃ τάξιν τινὰ. Ἡμῖν μόνος, καὶ ἡ πάλλουσα μέχρι διαρρήξεως καρδία μου μοι ἔλεγεν ὅτι, πᾶν ὅ,τι συνέβαινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνῆκεν μᾶλλον εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν θεῶν παρὰ εἰς ἄνθρωπον.

Κραυγὴ μεγάλη προήρχετο ἐκ Γολγοθᾶ, ἣτις φερομένη διὰ τοῦ ἀνέμου, ἐφαίνετο νὰ ἐξήγγει-
λεν ἀγωνίαν τοιαύτην ἣν οὐδέποτε εἶχεν ἀκού-
σει θνητοῦ οὐς. Μελανὰ νέφη ἐξηπλοῦντο εἰς
τὸ πτερύγιον τοῦ Ναοῦ καὶ ἐσκέπαζον τὴν Πό-
λιν ὡς διὰ πέπλου. Τόσον τρομερὰ ἦσαν τὰ ση-
μεῖα, ἀμφοτέρων ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ὥστε
Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ἀνήγγειλον ὅτι ἀνε-
φώνησεν "Ἐἴτε θεὸς πάσχει ἢ τὸ πᾶν ἀπώλετο."

Κατὰ τὴν πρώτην ὥραν τῆς νυκτὸς ἔρριψα
τὸν μανδύαν μου γύρωθεν μου, κατήλθον εἰς
τὴν Πόλιν παρὰ τὴν πύλην τὴν ἀγούσαν εἰς Γολ-
γοθᾶ. Ἡ θυσία εἶχεν ἐπιτελεσθῆ. Τὰ πλήθη
ἐπέστρεφον εἰς τὸν οἶκον των, ἀκόμη ἐρεθισ-
μένοι ἀληθῆς, πλὴν κατηφείς καὶ ἀπηλπισμένοι.
Ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου εἶχον παραστῆ ὡς μάρτυρες
εἶχεν ἐντυπωθῆ μετὰ φόβου καὶ τύψεως συνει-
δήσεως εἰς τὴν καρδίαν των. Ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶ-
δον τὴν μικρὰν Ῥωμαϊκὴν φρουρὰν διερχομένην
μὲ κατήφειαν. Ὁ σημαιοφόρος εἶχεν καλύψει
τὸν ἄετὸν αὐτοῦ εἰς ἔνδειξιν πένθους, καὶ ἡ-
κουσα τυχαίως μερικοὺς στρατιώτας μουρμουρί-
ζοντας ξέγασ λέξεις τὰς ὁποίας δὲν ἠνύδουν.
Πολλάκις ὁμὰς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἴσταντο,
καὶ παρατηροῦντες κατὰ τὸν λόφον τοῦ Γολγο-
θᾶ, ἔμενον ἀκίνητοι, ἀνεμένοντες ὅπως παρασ-
τοῦν ἴσως μάρτυρες καὶ ἄλλων σημείων.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ Πραιτώριον, τεθλιμμένος καὶ σκεπτικός. Ανερχόμενος τὰς βαθμίδας αἰτινες ἀκόμη ἦσαν ἐστιγματισμένοι μετὰ τὸ αἷμα τοῦ Ναζαρηνοῦ— παρετήρησα γέροντά τινα, ἐν ἰκετευτικῇ στάσει, καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ γιναίκας τινὰς μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ὁ γέρον ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας μου καὶ ἔκλαιεν πικρῶς. Εἶναι ὀδυνηρὸν νὰ βλέπῃ τις γέροντα νὰ κλαίῃ! "Πάτερ" τοῦ λέγω ἠπίως, "τις εἶσαι; καὶ ποία εἶναι ἡ αἵτησις σου;"

"Εἶμαι Ἰωσήφ ἀπὸ Ἀριμαθαίας" ἀπήντησε, "καὶ ἦλθον νὰ σὲ παρακαλέσω γονυκλινώς, νὰ μοι χορηγήσητε τὴν ἀδειαν ὅπως ἐνταφιάσω τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ Ναζαρέτ." "Ἡ παράκλησις σου ἠσκούσθη" εἶπον εἰς αὐτὸν, καὶ ἀμέσως διέταξα τὸν Μάνλιον νὰ λάβῃ μετ' αὐτοῦ στρατιώτας διὰ νὰ ἐπιβλέψῃ τὴν ἀποκαθήλωσιν, μήπως τις παρεμποδίσει ταύτην.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ τάφος εὐρέθη κενὸς. Οἱ μαθηταὶ τοῦ διεκήρυξαν παντοῦ ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καθὼς οὗτος προεἶπεν.

Τελευταῖον τι καθήκον ἔμενε νὰ ἐκτελεσθῇ, καὶ τοῦτο εἶναι νὰ ἀνακοινώσω εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τὰ ἀξιοθρήνητα ταῦτα συμβάντα. Τὴν ἐπομένην τῶν γεγονότων τούτων ἄλλα γεγονότα ἔλαβον χώραν. Ἠσχίσεν νὰ αὐγάξῃ ἡ ἡμέρα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤχος σάλπιγγος ἐπλήρωσε τὸν ἄερα, παίζων τὸν ὕμνον τῆς Ἀρτέμιδος. Κυτάζων κατὰ τὴν πύλην τῆς Καισαρείας εἶδον στρατιώτας καὶ ἤκουσα ἀπὸ μακρὰν ἄλλας σάλπιγγας σαλπίζοντας τὸ ἐμβατήριον τοῦ Καίσαρος. Ἦτο ἡ ἐνίσχυσις τὴν ὁποίαν εἶχον ζητήσῃ— δύο χιλιάδες ἐκλεκτοὶ στρατιῶται ἐσπευσαν τὴν ἔλευσιν των, βαδίζοντες δι' ὅλης τῆς

νυκτός. "Ἦτο πεπρωμένον ὑπὸ τῆς τύχης" ἔκρα-
ξα," συστρέφων τὰς χεῖρας μου, "ὅτι ἡ μεγάλη
ἀνομία ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῆ! Διὰ νὰ τελεσθῆ
τὸ ἔργον τῆς χθὲς, οἱ στρατιῶται ἔπρεπε νὰ
φθάσουν σήμερον! Σκληρὰ εἶμαρμένη, πῶς διασ-
κεδάζης μὲ τὰς ὑποθέσεις τῶν θνητῶν!" Ἦτο
τόσον ἀληθὲς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ Ναζαρηνὸς ἔ-
κραξε θνησκων ἐπὶ τοῦ σταυροῦ "Τετέλεσται."
Εἶμαι ἔτοιμος νὰ εἴπω, καθὼς ὁ Μάνλιος μοι
ἀνέφερεν ὅτι ἔκραξεν ὁ ἐκατόνταρχος, "ἀληθῶς,
Υἱὸς Θεοῦ εἶναι οὗτος!"

Τώρα Εὐγενέστατε Κυρίαρχε, ταῦτα εἶναι
τὰ γεγονότα ἅτινα κατὰ δύναμιν συνέλλεξα καὶ
συνέταξα μετὰ δυσκολίας, ὥστε ὑμεῖς νὰ δυνη-
θῆτε νὰ κρίνητε τὴν συμπεριφορὰν μου ὡς ὄλον,
διότι ἤκουσα ὅτι ὁ Ἀντίπατρος εἶπεν πολλὰ
σκληρὰ περὶ τούτου ἐναντίον μου. Μὲ ὑπόσχε-
σιν πιστότητος καὶ καλλὰς προρρήσεις πρὸς
τὸν Εὐγενέστατον Κυρίαρχόν μου, διατελῶ ὑμέ-
τερος πιστὸς δοῦλος,

ΠΟΝΤΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

---ooo---

ΧΑΡΙΝ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ΧΑΡΑΥΓΗΣ, παραθέτο-
μεν ἐκ τοῦ Ἰωσήπου, τὴν γράφει οὗτος περὶ τοῦ
Ἰησοῦ καὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Ὁ Ἰώ-
σηπος ἦτο ἱερεὺς, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Μακ-
καβαίων, ἐπολέμησεν ὡς ἀρχηγὸς τῶν Ἰουδαίων
τὸ 67-68 μ.Χ. ἐναντίον τοῦ Βεσπεσιανοῦ καὶ
τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Τίτου. Αἰχμαλωτισθεὶς δὲ ἔχα-
ρίσθη ἡ ζωὴ του, ἔνεκεν τῆς ἀνδρείας του καὶ
τιμιότητος του. Μετὰ τὴν ἀλωσιν καὶ καταστρο-
φὴν τῆς Ἱερουσαλῆμ, ἐφέρθη εἰς Ρώμην, ἐνθα ἐ-
γράψεν ἱστορίας εἰς δύο τόμους, ΙΟΥΔΑΙΚΗΝ ΑΡ-
ΧΑΙΟΛΟΓΙΑΝ εἰς 18 βιβλία καὶ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΤΩΝ
ΙΟΥΔΑΙΩΝ εἰς ἑπτὰ βιβλία. Λεπτομερῆ περιγρα-

φὴν ποιεῖ περὶ τῆς πτώσεως καὶ καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ, κατακρίνων τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῆς ὅτι οὗτοι ἐπέφερον τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν πυρπόλησιν τοῦ Ναοῦ. Πολλοὶ μετέπειτα ἱστορικοὶ ἀποκαλοῦν τὸν Ἰώσηπον φιλολήθηνα, ἰδίως ὁ Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου. Καίτοι ἔγραψεν μὲ ἀκρίβειαν τὰ τῆς καταστροφῆς τοῦ Ναοῦ, ἐντούτοις εἰς τὰ χρονολογικὰ αὐτοῦ γεγραμμένα φορεῖται ἔλλειψις. Ἐκ τῶν συγχρόνων αὐτοῦ ἱστορικῶν Ῥωμαίων τε καὶ Ἑλλήνων, οὐδεὶς διέψευσεν τὰ ἱστορικὰ αὐτοῦ γεγραμμένα, διότι ζῶν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Δομιτιανοῦ 86-98 μ.Χ., διέτρεχε τὸν κίνδυνον ψευδολογίας καὶ ἀνακρίβειας τῶν γεγραμμένων του. Ἡ λεπτομερὴς καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ ὡς ἀναγράφει αὐτὴν ὁ Ἰώσηπος, ἐπιβεβαιεῖ τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ ΛΟΥΚΑ κα: 20-24, καὶ ΛΕΥΙΤ. κα: 29-38, ἔνθα προφητεύεται ὅτι ἐν τῇ πολιορκίᾳ θέλουσι φάγει τὰς σάρκας τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων αὐτῶν, καὶ ὁ Ἰώσηπος ἀναγράφει λεπτομερῶς πῶς γυνή τις ἔσφαξε τὸ θυλάζον αὐτῆς βρέφος καὶ ἔψησεν αὐτὸ καὶ ἔφαγεν ἐξ αὐτοῦ κ.λ.π." Ἴδε ἐπίσης B. ΒΑΣ. σ: 29.

Ὁ Παῦλος δὲ ἀναφωνεῖ ὅτι ἔφθασεν ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπ' αὐτῶν μέχρι τέλους. Α.ΘΕΣΣ. β: 16. Ὁ ΛΟΥΚ. κα: 20-24, ἀναφέρει τὰ ἐδάφια ταῦτα περὶ τῆς θλίψεως τοῦ κατὰ γράμμα λαοῦ Αὐτοῦ Ἰσραὴλ, ἐνῶ ὁ ΜΑΤΘ. κδ: 22, ἀνάγεται εἰς τὴν τελικὴν θλίψιν ἐν τῇ Δευτέρᾳ Παρουσίᾳ, ὅτε καὶ ἡ ἐπέμβασις τοῦ Κυρίου καὶ ἡ σωτηρία ἔνεκεν ἢ μέσω τῶν ἐκλεκτῶν, ἢ δὲ ἄλλως" δὲν ἤθελε σωθῆ οὐδεμία σὰρξ." Εἰς τὸ 18ον Βιβλίον τῆς ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ τοῦ ὁ Ἰώσηπος γράφει περὶ τοῦ Ἰησοῦ,

" Ἦτο κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον περίπου,

" Ἰησοῦς ὁ ἐκ Ναζαρέτ, σοφὸς ἀνὴρ, ἐὰν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ἀποκαλῶμεν αὐτὸν ἀπλῶς ἄνθρωπον, διότι Οὗτος ἦτο ἐκτελεσθῆς θαυμαστῶν ἔργων, Διδάσκαλος ἐκείνων οἵτινες ἐδέχθησαν Αὐτὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν Αὐτοῦ εὐχαρίστως. Ἠλκυσεν εἰς Ἐαυτὸν, ἀμφοτέρων, Ἰουδαίους τε καὶ Ἐθνικοὺς. Οὗτος ἦτο Χριστὸς. Καὶ ὅτε ὁ Πιλάτος, τῇ ὑποκινήσει τῶν ἀρχηγῶν ἡμῶν, κατεδίκασεν Αὐτὸν εἰς θάνατον διὰ σταυροῦ, ἐκείνοι οἵτινες ἠγάπων Αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς, δὲν τὸν ἐγκατέλειψαν, διότι, ἐφανερώθη εἰς αὐτοὺς ζῶν πάλιν τὴν τρίτην ἡμέραν, καθὼς οἱ θεοὶ Προφήται προεῖπον ταῦτα καὶ δέκα χιλιάδας θαυμαστὰ πράγματα, ἀναφορικῶς μὲ Αὐτὸν. Καὶ οἱ ἀκόλουθοι Αὐτοῦ, ὀνομασθέντες χριστιανοὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ, ὑπάρχουν μέχρι σήμερον."

Ὁ Ἰώσηπος ἐπίσης ἀναφέρει περὶ τῆς ἥττης τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἡρώδου ὑπὸ τοῦ Ἀρέτα, διότι ὁ Ἡρώδης ἀπέπεμψε τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀρέτα, ἥτις ἦτο σύζυγος του, καὶ ἔλαβεν ὡς σύζυγον τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του Φιλίππου. Καὶ ἐνεκεν τούτου, ὁ Ἰωάννης ἀπεκεφαλίσθη, τῇ παρακινήσει τῆς Ἡρωδιάδος. Εἰς τὸ 18ον Βιβλίον 5, 1-2 οὗτος λέγει τὰ ἐξῆς, εἰς τὴν ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΝ,

" Τώρα, τινὲς ἐκ τῶν Ἰουδαίων νομίζουν ὅτι ἡ καταστροφή τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἡρώδου ἦλθεν ἐκ Θεοῦ, καὶ δικαίως, ὡς τιμωρία, διότι ἔπραξεν οὗτος ἀμαρτίαν ἐναντίον τοῦ Ἰωάννου, τοῦ καλουμένου Βαπτιστοῦ, διότι ὁ Ἡρώδης ἔσφαξεν αὐτὸν, ὅστις ἦτο καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, διδάσκων τοὺς Ἰουδαίους εἰς ἀρετὴν, ἀμφοτέρων, ὁ εἰς ὑπερ τοῦ ἄλλου, καὶ εὐσέβειαν εἰς

" εἰς τὸν Θεόν.

Ὁ Ἡρώδης φοβούμενος ἐπανάστασιν-ἔνε-
κεν τῶν κατακρίσεων τοῦ Ἰωάννου- ἐφυ-
λάκισεν αὐτὸν εἰς τὸ φρούριον Μαχαί-
ρου. Ἐκεῖ, τῇ ὑποδείξει τῆς Ἡρωδιάδος,
ἐθανάτωσεν αὐτὸν, διότι ὁ Ἰωάννης ἤλεγ-
χεν αὐτὸν, λέγων, "δὲν εἶναι νόμιμον
νὰ ἔχῃς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου
Φιλίππου ὡς σύζυγον.

Οἱ Ἰουδαῖοι τώρα, ἔχουν τὴν πεποίθησιν
ὅτι ἡ καταστροφή τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἡρώ-
δου ὑπὸ τοῦ Ἀρέτα ἦτο δικαία τιμωρία
καὶ ἔνδειξις δυσαρρεσκείας παρὰ τοῦ Θε-
οῦ."

---οοο---

Ὁ REV. W.D. MAHAN, μεταφράσας τὴν ἀνω-
τέρω ἐπιστολὴν τοῦ Πιλάτου, ἠρεύνησε ὄχι μόνον
τὰ ἀρχεῖα τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ
ἐν Ρώμῃ, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὰ ἀρχεῖα τῆς Κωνσ-
ταντινουπόλεως καὶ ἔφερεν εἰς φῶς καὶ ἄλλας
μαρτυρίας καὶ ἀνέκδοτα συμβεβηκότα, καὶ ἐνέ-
γραψε εἰς βιβλίον 250 σχεδὸν σελίδων, πῶς ὁ
Καϊάφας ἀνέφερεν εἰς τὸ Σάχεδριν περὶ τῶν
γεγονότων τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς
παραιτήσεως αὐτοῦ ὡς Μεγάλου Ἀρχιερέως, ἐπί-
σης πῶς ὁ Γαμαλιήλ, ἐπεσκέφθη τὴν Μαρίαν καὶ
τὸν Ἰωσήφ, καθὼς καὶ τὸν Λάζαρον καὶ τὰς ἀ-
δελφὰς αὐτοῦ, πληροφορηθῆς περὶ τοῦ Ἰησοῦ,
καθὼς καὶ ἐπιστολὰς τοῦ HILLEL, σοφοῦ Ταλμου-
διστοῦ, περὶ τῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ
Ἰσραὴλ καὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰησοῦ. Πλὴν ὅλα
ταῦτα δὲν συμβάλλουν εἰς οὐδὲν, διότι ἔχομεν
τὸν θεόπνευστον Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι
ὑπέροχος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἐκπαίδευσιν
κ.λ.π διὰ νὰ εἶναι τέλειος ὁ ἄνθρωπος τοῦ
Θεοῦ ἡτοιμασμένος εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν.

---οοο---

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

" Ἄγαθὸν
τὸ νὰ δο-
ξολογῇ τις
τὸν Κύριον, καὶ
νὰ ψαλμωδῇ εἰς τὸ
ὄνομα σου, " Ὑψιστε."
ΨΑΛΜΟΣ 92:1.

---ooo---

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟΣ λαὸς τοῦ Κυρίου, ὁ
φωτισθεὶς ἐν Χριστῷ, χαίρει νὰ
εὐχαριστῇ πάντοτε καὶ ἐν παντὶ
τὸν Κύριον. Ἀληθῶς, ἐὰν ζῶμεν
κατὰ τὰς εὐκαιρίας τὰς ἐκάστοτε
παρουσιαζομένας εἰς ἡμᾶς, θὰ εὐχαριστῶ-
μεν τὸν Κύριον ἐν παντὶ. Ὁ Παῦλος ἔγραψε πε-
ρὶ τοῦ προνομίου τούτου, λέγων, " Κατὰ πάντα
εὐχαριστεῖτε," καὶ ἐπειδὴ γνωρίζομεν ὅτι τὰ
"πάντα" συνεργοῦσι ἐπ' ἀγαθῷ ὡς νέα κτίσματα
ἐν Χριστῷ, εὐγνωμοσύνη θὰ ἀναβλύζη εἰς τὰς
καρδίας μας, καὶ τὰ χεῖλη ἡμῶν θὰ ψάλλουν αἶ-
νον εἰς κάθε πείραν τῆς ζωῆς. Α.Θ.Ε.ΣΣ.ε:18,
ΡΩΜ.η:28.

" Ἄπας ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου ἐκτιμᾷ τὰς εὐ-
λογίας ἃς Οὗτος ἐπισωρεύει ἐπ' αὐτοῦ. " Εὐχα-
ριστοῦντες" εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς ἐκτιμῆσεως
ταύτης- πρῶτον πρὸς τὸν Κύριον, ὡς ἐπίσης
πρὸς ἐκεῖνους μεθ' ὧν ἐρχόμεθα εἰς συναφειαν.
" Εἶναι ἀγαθὸν" τὸ ἐδάφιόν μας διακηρύττει,
" νὰ δοξολογῶμεν τὸν Κύριον, καὶ νὰ ψαλμωδῇ
τις εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου." Ἐνταῦθα ἡ σκέ-

ψ,ς φαίνεται νὰ εἶναι ὅτι ἐκφράζοντες τὰς εὐχαριστίας μας πρὸς τὸν Κύριον, καὶ ψάλλοντες ἐπαίνους πρὸς τοὺς ἄλλους- καὶ βεβαίως οἱ ὕμνοι ἡμῶν λατρείας-εἶναι ἐκφρασις εὐχαριστίας.

Ὁ Δαβὶδ ἔγραψε, "διὰ νὰ κάμω νὰ ἀντηχῆση φωνὴ αἰνέσεως, καὶ νὰ διηγηθῶ πάντα τὰ θαυμάσια σου." ΨΑΛΜ. κς:7. Ἡ ἐκφρασις αὕτη εὐρίσκεται εἰς ἐκάστην στροφὴν πολλῶν ἀποκαλυπτικῶν ψαλμῶν. Ἀνοίγων τὸν Ψαλμὸν ὁ Δαβὶδ ἔγραψε, "Κρίνων με Κύριε, διότι ἐγὼ περιεπάτησα ἐν ἀκακίᾳ μου, καὶ ἐπὶ τὸν Κύριον ἤλπισα, δὲν θέλω σαλευθῆ." ΨΑΛΜ. κς:1. Οὐτε ὁ Δαβὶδ ἢ ἄλλο τι μέλος τοῦ πεπτωκότος γένους ἔγεινεν ἱκανὸν νὰ ζήσῃ ἐπὶ τῶν κανόνων τῆς τελειότητος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὡς ἀφιερωμένος λαὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι οὐσιωδῶς ὅπως διατηρῶμεν τὴν ἀκεραιότητά μας ἐνώπιον Αὐτοῦ ἐν τῇ ἐννοίᾳ, ὅτι εἴμεθα πρόθυμοι καὶ ἐνδιαφερόμεθα νὰ πράττωμεν τὸ δίκαιον. Διακρατοῦντες τοιαύτην διάθεσιν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, θέλωμεν Αὐτὸν νὰ μᾶς κρίνῃ καὶ ἀποκαλύψῃ εἰς ἡμᾶς τὰ πράγματα ἐκεῖνα ἅτινα εἶναι εὐάρεστα εἰς Αὐτὸν.

EN TH ISXYI TOY KYRIOY

Ὁ Δαβὶδ ἐγνώριζεν ὅτι οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀκεραιότητά του διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἰσχύος. Ἡμεῖς ἐπίσης, δυνάμεθα νὰ πέσωμεν ἐν τῇ ἰδίᾳ ἡμῶν δυνάμει. Μόνον ὅταν ἔχομεν πίστιν εἰς τὰς προθέσεις καὶ ἰκανότητα τοῦ Κυρίου ὅπως βοηθήσῃ ἡμᾶς ἐν καιρῷ χρείας, καὶ χρησιμοποιοῦμεν κάθε προμήθειαν Του πρὸς ἐνίσχυσιν ἡμῶν, καὶ ἐν τῇ δυνάμει τῆς ἰσχύος Του, τότε δυνάμεθα, καθως

ὁ Δαβιδ, νὰ ἔχομεν ἐμπιστοσύνην ἥτις δὲν θὰ
"σαλευθῆ."

Ὁ Δαβιδ συνεχίζει, "Ἐξέτασόν με, ὦ
Κύριε, καὶ δοκίμασόν με, δοκίμασον τοὺς νε-
φροὺς μου καὶ τὴν καρδίαν μου. Διότι τὸ ἔ-
λεός σου εἶναι ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μου,
καὶ περιεπάτησα ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου." ἔδ. 2, 3.
Ὁ Παλμωδὸς ἐπεθύμει τόσον νὰ φανῆ δίκαιος
εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Κυρίου, ὥστε προσε-
κάλεσεν αὐτὸν ἵνα ἐξετάσῃ καὶ δοκιμάσῃ αὐ-
τὸν. Αὕτη ἦτο μεγάλη ὑπόθεσις, διότι ὁ Παλ-
μωδὸς δὲν ἠθέληεν νὰ ἔχει ἄλλον τρόπον γνῶσε-
ως, ὁποίας αὐστηρᾶς μεθόδους ὁ Κύριος ἠδύνατο
νὰ χρησιμοποιοῖ ἵνα δοκιμάσῃ αὐτὸν, ἢ ὁποί-
ας πείρας ἢ ἀπάντησις εἰς τὴν προσευχὴν ταύ-
την ἠδύνατο νὰ φέρῃ. Ἀλλ' οὗτος εἶχεν δύο κα-
λοὺς λόγους ποιῶν τὴν παράκλησιν ταύτην. 1ον/
Οὗτος ἦτο πεποιθὸς ὅτι ἡ τρυφερότης τοῦ Θεοῦ
ἦτο ἐνώπιόν του. 2ον/ Οὗτος ἐβάδιζεν ἐν τῇ
ἀληθείᾳ τοῦ Κυρίου, καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ἀ-
λήθεια ἠδύνατο νὰ γείνη "ἀσπίς του καὶ προσ-
τάσια του."

Ὁ Παλμωδὸς τότε ἐκφράζει μερικὰς ἀπό-
ψεις τῆς ἀκεραιότητος του. Οὗτος ἔγραψεν,
"Δὲν ἐκάθησα μετὰ ἀνθρώπων ματαίως, καὶ μετὰ
ὑποκριτῶν δὲν θέλω ὑπάγει. ἔδ. 4. Διὰ τὸν
Δαβιδ τοῦτο δὲν ἦτο ἀπλῶς ὑπόθεσις ἀποχῆς ἐ-
πικοινωνίας μετὰ τῶν ὑποκριτῶν, ἦτο περισσό-
τερον τούτου, οὗτος λέγει εἰς ἐδάφιον 5,
"Ἐμίσησα τὴν σύναξιν τῶν πονηρευομένων, καὶ
μετὰ ἀσεβῶν δὲν ἐκάθησα."

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΙΣΩΜΕΝ ΠΑΝ ΚΑΚΟΝ

Μὴ γνωρίζοντες τὰς περιστάσεις αἵτινες

παρεκίνησαν τὴν ἔκφρασιν ταύτην τοῦ μίσους διὰ τὸ κακὸν, δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν τοῦτο μόνον ὡς ἀρχὴν, εἰς τὴν ἰδίαν μας στάσιν διὰ τὸν Κύριον καὶ διὰ τὴν δικαιοσύνην. Δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν τὴν ἀρχὴν ταύτην εἰς πᾶν κακὸν-πρὸς κάθε τι ὅπερ δὲν εἶναι ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τὸν Κύριον. Δὲν θὰ ἔχωμεν ἐπικρινωνίαν μὲ τὰ ἔργα τοῦ σκότους τοῦ Σατανᾶ, ὄχι ἀπλῶς διότι δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ πράξωμεν οὕτω, ἀλλὰ διότι, ὡς λέγει ὁ Φαλμωδὸς, τὰ μισῶμεν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι συμμορφούμεθα μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγαπητοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι γεγραμμένον ὅτι "ἠγάπησε δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησεν ἀνομίαν."

Ἐν τῷ ΦΑΛΜ. ιθ:12-14, εὐρίσκομεν τὸν Δαβὶδ προσευχόμενον "Τίς συναισθάνεται τὰ ἑαυτοῦ ἀμαρτήματα; Καθάρισόν με ἀπὸ τῶν κρυφίων μου ἀμαρτημάτων. Καὶ ἔτι προφύλαξον τὸν δοῦλον σου ἀπὸ ὑπερηφανιῶν, ἅς μὴ μὲ κυριεύσωσι. Τότε θέλω εἶσθαι τέλειος, θέλω καθαρισθῆ ἀπὸ μεγάλης παρανομίας." Ἄς εἶναι εὐάρεστα τὰ λόγια τοῦ στόματός μου, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου, ἐνώπιόν σου, Κύριε, φρούριδόν μου, καὶ λυτρωτὰ μου."

Ὁ Φαλμωδὸς ἐγνώριζεν ὅτι ἡ μόνη ὁδὸς ἣτις ἠδύνατο νὰ γείνη ἀληθῶς ἀθῶος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἦτο ὅπως ἀφίνη τὸν Θεὸν νὰ καθαρῖζῃ αὐτὸν ἐκ τῶν κρυφίων αὐτοῦ ἀμαρτημάτων, καὶ προφυλάττῃ αὐτὸν ἀπὸ παράτολμα ἀμαρτήματα. Ἐκ μέρους τοῦ οὗτος ἔπρεπε ταπεινῶς καὶ εἰλικρινῶς νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὸν Κύριον ἵνα ἐξετάσῃ καὶ δοκιμάσῃ αὐτὸν. Ἀκόμη καὶ τότε ὁ Δαβὶδ δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι ἀθῶος, ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι ἠλευθερώθη ἐκ πάσης ἀμαρτίας. Ἄλλ' ἡ καρδιά του ἠδύνατο νὰ εἶναι καθαρὰ, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀγνότητος τοῦ σκοποῦ

τῆς καρδίας, οὗτος ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἐδέχετο τὴν ἀφωσίωσιν του καὶ τὰς θυσίας του. Μόνον μὲ τοιαύτην διάθεσιν ἢ δύνατο οὗτος νὰ περικυκλώσῃ ἢ ἐναγκαλισθῇ τὸ θυσιαστήριον τοῦ Κυρίου.

Καὶ τοῦτο ὁ Ψαλμωδὸς ὑποδεικνύει ὅτι δύναται νὰ καταλύξῃ ἐν τῇ διακηρύξει του, ἥτις ἀναγινώσκει, "Μὲ φωνὴν αἰνέσεως θὰ διηγαῖμαι πάντα τὰ θευμάσια τοῦ Κυρίου." Ὁ Παῦλος ἐκφράζει παρομοίαν τινα σκέψιν ὅταν ἔγραψεν, "Δι' αὐτοῦ λοιπὸν ἅς ἀναφέρωμεν πάντοτε εἰς τὸν Θεὸν θυσίαν αἰνέσεως, τοῦτέστιν καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τὸ ὄνομα Αὐτοῦ. Τὴν δὲ ἀγαθοποιῶν μὴ λησμονεῖτε, διότι εἰς τοιαύτας θυσίας εὐαρεστεῖται ὁ Θεός." EBP. ιγ:15,16.

ΚΑΡΙΟΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Καθὼς ὁ Δαβὶδ ἀποκαλύπτει, ἡ εὐχαριστία του πρὸς τὸν Κύριον ἦτο τὸ ἀναπόφευκτον ἀποτέλεσμα τῆς διαρκoῦς αὐτοῦ ἐπιθυμίας καὶ ἀποφάσεως νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀκεραιότητά του ἔναντι τοῦ Κυρίου. Τοῦτο ὑποδεικνύει καὶ πιστεύομεν ὅτι κάθε ἀφιερωμένον τέκνον τοῦ Θεοῦ θὰ ἐπιβεβαιώσῃ τοῦτο ἐξ ἰδίας του πείρας- ὅτι ἀληθῆς καὶ αὐθόρμητος εὐχαριστία πρὸς τὸν Θεὸν δύναται νὰ ἔλθῃ μόνον ἐκ καρδίας, ἥτις εἶναι ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς Αὐτὸν.

Δὲν δυνάμεθα νὰ εἴμεθα ἐν ἀνταρσίᾳ πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ Θεοῦ, ἀνθιστάμενοι εἰς τὴν πρόνοιάν Του, καὶ ταυτοχρόνως νὰ ἔχωμεν τὰς καρδίας μας υπερπληρωμένας μὲ ἀληθῆ ἐκφρασίαν εὐχαριστίας πρὸς Αὐτὸν. Ἐκφρασίς εὐχαριστιῶν εἶναι ἡ υπερπλήρωσις τῶν καρδιῶν, αἵτινες

ἐκκενώθησαν καὶ ἐπληρώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέσῳ τοῦ Γραπτοῦ Λόγου, καὶ τῆς προνοίας τοῦ Κυρίου, διὰ τοῦ ὁποῦ περιβαλλόμεθα, πληρούμενοι διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔχει οὕτω ἐκχυθῆ εἰς τὰς καρδίας μας θὰ εὐρωμεν ἐκεῖνο ὅπερ ἀληθῶς εἶναι ἀγαθόν, μάλιστα ἑναρμόνιον πρᾶγμα, νὰ δίδωμεν εὐχαριστίας εἰς τὸν Κύριον. ΡΩ-ΜΑΙΟΥΣ ε:5.

Παρατηρουμένη ἐν τῷ καταλλήλῳ φωτὶ, κάθε πείρα τῆς ζωῆς εἶναι μία αἰτία δι' εὐχαριστίαν. Εἴμεθα εὐγνώμονες διὰ τὴν διατηροῦσαν δύναμιν τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ζωῇ μας, ὅτι Οὗτος δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἡμᾶς νὰ ἐκπέσωμεν. Εἴμεθα εὐγνώμονες διὰ τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι Οὗτος οὐδέποτε θὰ μᾶς ἀφήσῃ ἢ ἐγκαταλείψῃ, ὅτι ἔχων ἀρχίζει τὸ καλὸν τοῦτο ἔργον δι' ἡμᾶς, Οὗτος ὑπόσχεται ὅτι θὰ τελειώσῃ τοῦτο ἐν τῷ ὠρισμένῳ Αὐτοῦ καιρῷ, καὶ μέσῳ ὁποιασδήποτε ἐνεργείας Οὗτος ἠθέληεν κρίνει συνειτὸν νὰ ἐκλέξῃ. ΦΙΛΙΠΠ. α:6.

Ἐπὶ τὴν ἔποψιν ταύτην, ἡ ἔκφρασις εὐχαριστίας εἶναι ἀμφοτέρων διὰ παρελθούσας εὐλογίας καὶ διὰ μελλούσας τοιαύτας. Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν διὰ παρελθόντα ἔλεη καὶ διὰ τὴν ἐλπίδα τῶν μελλουσῶν τοιούτων, γνωρίζοντες ὅτι αὐταὶ ἀπορρέουν ἐξ Αὐτοῦ, ἐκ τῆς τρυφερότητος τῆς ἀγάπης Του.

ΕΥΓΝΩΜΟΝΕΣ ΔΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΟΡΑΣΙΝ

Καθὼς αἱ διάνοιαί μας στρέφονται πρὸς τὰ ὀπίσω, εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν ὅτι Οὗτος "ἐκλινεν ἐφ' ἡμῶν, καὶ ἤκουσε τῆς κραυγῆς μας διὰ βοήθειαν, ἀνεβίβασεν ἡμᾶς ἐκ λακκου

ταλαιπωρίας, καὶ ἔθεσε τοὺς πόδας ἡμῶν ἐπὶ πέτρας." ΨΑΛΜ.μ:1,2.

Ἐπάρχουν ἑκατομμύρια εἰλικρινῶν ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ζητοῦν τὸν Θεόν, καὶ οἱ ὅποιοι-κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα- δὲν θὰ εὕρουν Αὐτὸν. Καὶ τοῦτο δὲν θὰ γείνη μέχρι τοῦ χιλιετοῦς Αἰῶνος, ὅποτε Οὗτος θέλει "στρέψει" ἐπ' αὐτῶν. Εἶναι μόνον τὸ "μικρὸν ποιμνιον" ὅπερ ὁ Κύριος τώρα ζητεῖ, καὶ χαίρωμεν διότι ἐδόθη εἰς ἡμᾶς "ὁ νέος ὕμνος" νὰ γνωρίζωμεν καὶ ψαλμωδῶμεν.

Καὶ σκέφθητι τί τοῦτο ἐννοεῖ! Καθ' ὃν χρόνον εὐρισκόμεθα ἐν τῷ φρικτῷ καὶ βορβορώδη λάκκῳ, εἴμεθα ἀποξενωμένοι ἐκ τοῦ Θεοῦ μέσω φαύλων πράξεων-ἀρχικῶς διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ Ἀδάμ, μέσω τῆς ὁποίας ἡ καταδίκη τῆς ἁμαρτίας ἐπήλθεν ἐπὶ πάντα ἄνθρωπον. Ἄλλ' ὁ Κύριος διήνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας μας, καὶ οὕτω φωτισθέντες μέσω τῆς ἀληθείας, Οὗτος ἐπεξέτεινε πρὸς ἡμᾶς τὴν ἅγια κλησιν τοῦ Εὐαγγελίου, κατὰ τὸν Αἰῶνα τοῦτον. Μέσω πίστεως ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ, ἥτις μόνη κάμνει ἡμᾶς δεκτοὺς -πίστις ἥτις θὰ ἐπιδεικνύετο διὰ πλήρους ἀφιέρωσεως ἵνα πράξωμεν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ-λαμβάνομεν τὴν διαβεβαίωσιν τῆς συμφιλιώσεως μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ εἴμεθα οὐχὶ πλέον ἀποξενωμένοι Αὐτοῦ. Ὅποια συνεχῆς αἰτία ἐκφράσεως εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχαριστιῶν δύναται νὰ γείνη αὕτη!

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΥΛΟΓΙΑΙ

"Εἰρήνη μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν," ἀνοίγει τὴν ὁδὸν πρὸς περαιτέρω εὐλογίας τὰς ὁποίας ὁ Κύριος

ἔχει προμηθεύσει ἐν τῷ σχεδίῳ Του. Ὁ Παῦλος ἔγραψε σχετικῶς διὰ τὴν "χάριν" διὰ τῆς ὁποίας ἰστάμεθα, καὶ ἥτις κάμνει ἡμᾶς "νὰ καυχώμεθα εἰς τὴν ἐλπίδα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ." ΡΩΜ.ε:1,2. Μάλιστα, τώρα ὄχι μόνον ἔχομεν τὴν εἰρήνην μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀγαλλώμεθα ἐν τῇ ἐπικοινωνίᾳ μετ' Αὐτοῦ, ἀλλ' Οὗτος ἔχει χαράξῃ τὰς "ὁδοὺς μας" ἐν τῇ στενῇ ὁδῷ ἣτις ὁδηγεῖ εἰς τὴν "δόξαν, τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν." ΡΩΜ.β:7. Ὡ, βεβαίως, θέλομεν ἔχει δοκιμασίας, ἀλλ' αὐταὶ θὰ βοηθήσουν ἡμᾶς ἵνα ἀναπτύξωμεν ὑπομονὴν, καὶ ἐὰν συνεχίσωμεν ὑπομονητικῶς νὰ ὑποφέρωμεν τὰς πείρας ταύτας μετὰ χαρᾶς, αὐταὶ θὰ μᾶς ὁδηγήσουν εἰς ἐλπίδα ἣτις δὲν καταισχύνει, "διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκκεχυμένη ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος εἰς ἡμᾶς." ΡΩΜ.ε:3-5.

"Ἐχοντες εἰρήνην μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ συνεχοῦς πίστεως εἰς τὰς ἐπαγγελίας Του καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν των, βαθμιαίως ἀποκτῶμεν τὴν εἰρήνην "τοῦ Θεοῦ." Ὁ Θεὸς ἀπολαμβάνει εἰρήνης, διότι Οὗτος γνωρίζει ὅτι εἶναι ἐν τελείῳ ἐλέγχῳ κάθε καταστάσεως ὀλοκλήρου τοῦ ἀχανῆς Αὐτοῦ Σύμπαντος. Δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν τὴν ἴδιαν ταύτην εἰρήνην, τὴν ἴδιαν ἡρεμίαν νοδῶ, μέσῳ πίστεως εἰς τὰς ὑποσχέσεις Του, ὅτι Οὗτος μᾶς ἀγαπᾷ καὶ φροντίζει δι' ἡμᾶς. Γνωρίζομεν ὅτι δὲν ὑπάρχουν περιπτώσεις ἐν τῇ ζωῇ μας ἐν ταῖς ὁποίαις Οὗτος δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ κυριαρχήσῃ διὰ τὸ κάλλιστον ἡμῶν ἀγαθὸν. Γνωρίζομεν ἐπι πλείον, ὅτι ἐνῷ κατὰ καιροὺς ἡ πρόνοιὰ Του δυνατὸν νὰ συνοφρυοῦται ἐφ' ἡμῶν, ὀπισθεν ὅμως τῆς συνοφρυώσεως ταύτης εἶναι τὸ μειδιοῦν πρόσωπον τῆς ἀγάπης ἣτις δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ δοκιμασθῶμεν ὑπεράνω ἐκείνου ὅπερ

δυνάμεθα νὰ ὑποφέρωμεν. A.ΚΟΡ.ι:13.

ΑΓΑΛΛΙΑΣΙΣ ΕΝ ΚΥΡΙΩ

Ὁ Παῦλος ἐκφράζει τὴν ἰδίαν σκέψιν ὅταν οὗτος ἔγραφεν, "χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε, πάλιν θέλω εἶπεῖ, χαίρετε. Ἡ ἐπιείκειά σας ἄς γείνη γνωστὴ εἰς πάντας ἀνθρώπους. Ὁ Κύριος, εἶναι πλησίον. Μὴ μεριμνᾶτε περὶ οὐδενός, ἀλλ' ἐν παντὶ πράγματι ἄς γνωρίζωνται τὰ ζητήματά σας πρὸς τὸν Θεὸν μετ' εὐχαριστίας διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς δεήσεως. Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, θέλει διαφυλάξει τὰς καρδίας σας καὶ τὰ διανοήματά σας διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ." ΦΙΛ. δ: 4-7.

Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ εἶναι μέρος τῆς παρούσης ἡμῶν κληρονομίας, ὡς νέα κτίσματα. Καὶ ὅποια ἐνδοξος μερίς εἶναι αὕτη! Ὁ κόσμος πληροῦται μὲ σύγχυσιν καὶ φόβον. Ἡ διαμάχη τῶν γλωσσῶν, ἡ σύγκρουσις τῶν ὄπλων-πραγματικῆ καὶ ἀπειλητικῆ-οἰκονομικῆ ἀστάθεια, καὶ ἡ ἀβεβαιότης τῶν φίλων, ὅλα ταῦτα συμβάλλουν εἰς τὴν ταρχὴν τῶν καρδιῶν τῶν μὴ καθιερωμένων.

Ἀλλὰ δὲν συμβαίνει οὕτω μὲ ἐκείνους τῶν ὁποίων τὰς καρδίας ὁ Κύριος ἐφώτισε μὲ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ οἱ ὅποιοι ἔχουν δεχθῆ τὴν ἀγγελίαν ταύτην καὶ ἐνήργησαν ἐπ' αὐτῆς. Ἀκριβῶς ὡς ὁ Θεὸς γνωρίζει ὅτι ἐν ὠρισμένῳ καιρῷ, οὗτος θὰ ὀδηγήσῃ τὸν κόσμον εἰς τὸν ἐπιθυμητὸν Αὐτοῦ λιμένα, καὶ ὅτι τίποτε δὲν δύναται νὰ παρέμβῃ εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν σχεδίων Του καὶ σκοπῶν, οὕτω οὗτοι γνωρίζουν ὅτι οὗτος εἶναι πλήρως ἰκανὸς καὶ ἀφθό- νως πρόθυμος νὰ περιφράξῃ αὐτοὺς μὲ τὴν ἀγά-

πην Του καὶ φροντίδα, καὶ ὅτι καθ' ἡμέραν
Οὗτος πράττει οὕτω. Δὲν εἶναι τοῦτο αἰτία
διὰ συνεχῆ ἀπόδοσιν εὐχαριστιῶν;

ΔΙΑ ΚΑΘΑ ΠΕΙΡΑΝ

Αἱ εὐχαριστίαι μας δὲν πρέπει νὰ γίνων-
ται κατὰ μήκος γενικῶν γραμμῶν. Μᾶλλον, ἐ-
κᾶστη πεῖρα ἣτις ἔρχεται ἐφ' ἡμῶν, παρέχει
εὐκαιρίαν πρὸς εὐχαριστίαν. Ἐὰν ἔχωμεν ὠφε-
ληθῆ ἐκ τῶν προμηθειῶν ἅς ὁ Κύριος ἔχει κά-
μη μέσῳ τοῦ Λυτρωτοῦ, καὶ τῆς βοήθειας τῶν
ἀδελφῶν πρὸς αὐξησιν τῆς κατανοήσεως ἡμῶν
περὶ τοῦ σχεδίου Του καὶ τῶν σκοπῶν Του, θὰ
ἠθέλομεν δώσει εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν,
διὰ τὴν καλητέραν κατανόησιν ἣν ἔχομεν ἀποκ-
τήσει οὕτω, καὶ τὴν καλητέραν κατανόησιν τῆς
θελησέως Του, ἣτις κάμνει τὴν ἐπικοινωνίαν
ἡμῶν μετ' Αὐτοῦ περισσότερον ἐγκάρδιον καὶ
εὐλογητὴν.

Ἐὰν ἔχομεν μείνει πιστοὶ εἰς τὰς δια-
φόρους εὐκαιρίας ὅπου εἴχομεν, νὰ ἐκθέσωμεν
τοὺς ἐπαίνους τοῦ Κυρίου, κάμνοντες γνωστὰ
τὰ ἀγαθὰ νέα τῆς βασιλείας, θὰ εἴμεθα εὐγνώ-
μονες διὰ τὰς πεῖρας τὰς ὁποίας διήλθομεν,
φέροντες οὕτω μαρτυρίαν διὰ τὴν ἀλήθειαν! Πι-
θανὸν ὁ Κύριος ἐχρησιμοποίησεν ἡμᾶς ἵνα ἀνα-
κοινώσωμεν τὴν ἀλήθειαν πρὸς ἐκείνους τοὺς
ὁποίους ὁ Κύριος ἐκάλεσε. Ἀληθῶς, τοῦτο δύ-
ναι νὰ γείνη αἰτία διὰ εὐχαριστίαν!

Ἐξ ἄλλης ἀπόψεως, τοῦτο ἴσως ἀποβῆ ὅτι
ὅλαι αἱ προσπάθειαι μας ἵνα κάμωμεν γνωστὰ
τὰ ἀγαθὰ νέα πρὸς τοὺς ἄλλους ἔχουν ἀποτύ-
χει. Πιθανὸν, ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους ἔχο-
μεν μαρτυρήσει, ἠδιηφόρησαν, ἢ δυνατὸν περι-
εφρόνησαν, ἢ ἀκόμη καὶ κατεδίωξαν ἡμᾶς. Ἀλλὰ

τοῦτο ἴσως εἶναι μία αἰτία δι' εὐχαριστίαν, διότι τοιαῦται πείραι εἶναι μεταξύ τῶν μαρτυριῶν τοῦ Πνεύματος ὅτι εἴμεθα τέκνα Θεοῦ. ΡΩΜ. η: 16, 17. Ὁ Ἰησοῦς ἐξήγησεν ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ ἔλθῃ πρὸς Αὐτὸν ἐκτὸς ἐὰν ἐλκυσθῇ παρὰ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς Του. ΙΩΑΝΝ. ς: 44. Οὕτω, ἐὰν ἐκείνοι πρὸς τοὺς ὁποίους εἴμεθα μάρτυρες δὲν δίδουν ἐκτίμησιν τῆς ἀγγελίας, εἶναι διότι οὗτοι δὲν εἰλκύσθησαν παρὰ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς.

Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ ἤμεθα εὐγνώμονες διὰ τὴν κατανόησιν ὅτι ἔρχεται καιρὸς ἐν τῷ θείῳ σχεδίῳ, ὅτε Οὗτος θὰ διαφωτίσῃ αὐτοὺς, καὶ δοθῇ εἰς αὐτοὺς εὐκαιρία νὰ βαδίσουν τὴν ὁδὸν τῆς ἀγιότητος, -τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα καὶ συμφιλίωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ταυτοχρόνως δυνάμεθα νὰ ἤμεθα ἐξαιρετικῶς εὐγνώμονες, ὅτι ὁ Κύριος εἰλκυσεν ἡμᾶς καὶ ὅτι μᾶς ἐδόθησαν "ὄφθαλμοι" νὰ βλέπωμεν καὶ "ῶτα" νὰ ἀκούωμεν τὸν χαρμόσυνον ἤχον τῆς παρουσίας ἀληθείας.

Ὅχι μόνον εἴμεθα εὐγνώμονες διὰ τὴν τρυφερότητα τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς ὡς ἄτομα, ἀλλ' ἐπίσης δίδομεν εὐχαριστίας πρὸς Αὐτὸν διὰ τὸν θαυμάσιον τρόπον ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ εὐνοία Του συνεχίζει μὲ τὸν λαὸν Του ὡς σύνολον. Οὗτος εὐλογεῖ ἡμᾶς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν καὶ εἰς τὰς συνελεύσεις ἡμῶν. Εἴμεθα εὐγνώμονες διὰ τὸ πρόνομιον ὅπου ἔχομεν, συνεργαζόμενοι εἰς τὴν γενικὴν διακονίαν τῆς ἀληθείας, μέσω τοῦ ραδίου, τηλεοράσεως, περιοδικῶν, ὁμιλιῶν καὶ πάσης ἐντύπου ὕλης, καὶ ζώσης φωνῆς καὶ ζωῆς.

Εἴμεθα εὐγνώμονες ὅτι ἐν τῇ προνοίᾳ τοῦ Κυρίου, ὁ λαὸς Του προμηθεύεται μὲ φυλλάδια

ἅτινα δύνανται νὰ διανέμονται ὅταν παρέχεται πρὸς τοῦτο εὐκαιρία. Ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ, τοῦ τέλους, μὲ τὴν αὐξησιν τῆς γνώσεως, πολλοὶ εἶναι εὐγνώμονες ὅτι τώρα, μέσῳ φωνογραφικῆς μαγνητικῆς ταινίας, οὗτοι δύνανται νὰ ἀκούουν τὴν φωνὴν τῶν ἀδελφῶν των ἐν ὕμνοις ἐπαίνων πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ ὁμιλίας διαφωτίσεως, ἐνισχύσεως καὶ οἰκοδομῆς ἀλλήλων εἰς τὴν ἀγιωτάτην πίστιν.

Ἀληθῶς, ὁ Κύριος εἶναι ἀγαθὸς πρὸς ὅλον τὸν λαὸν Του! Ὁ Παλμωδὸς ἔγραψεν, "Μακάριος ὁ λαὸς, ὁ γινώσκων ἀλαλαγμὸν. Θέλουσι περιπατεῖ Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου. Εἰς τὸ ὄνομα σου θέλουσιν ἀγάλλεσθαι ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην σου θέλουσιν ὑψωθῆ." ΨΑΛΜ. πθ:15,16. Τὸ ὅτι μᾶς ἔχει δοθῆ νὰ γνωρίζωμεν τὸν χαρμόσουν ἦχον τῆς παρουσίας ἀληθείας, εἶναι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἀπόδειξις ὅτι βαδίζομεν ἐν τῷ φωτὶ τῆς εὐνοίας τοῦ Κυρίου, καὶ ὅτι ἡ χάρις Του εἶναι ἐφ' ἡμῶν.

Καθὼς ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος τοὺς
ρῦακας τῶν ὑδάτων,

οὕτως ἡ ψυχὴ μου σὲ ἐπιποθεῖ,
Θεε.

Διψᾷ ἡ ψυχὴ μου τὸν Θεὸν, τὸν
Θεὸν τὸν ζῶντα." ΨΑΛΜΟΣ μβ:1,2.

ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

"Απόδοτε λοιπὸν τὰ τοῦ Καίσαρος εἰς τὸν Καίσαρα, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Θεόν." ΜΑΤΘΑΙΟΣ κβ: 15-22.

---οοο---

ΤΙΤΛΟΣ τοῦ μαθήματος μόλις προσαρμόζεται μετὰ τὴν περικοπὴν τῆς Γραφῆς, διότι δὲν ὑπῆρχον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστιανικαὶ ἐκκλησίαι. Τότε ἦτο ὑπόθεσις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ὅστις ἔθεωρεῖτο ὡς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὡν ὑποτέλης τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Καθ' ὅλας τὰς ὑποθέσεις καὶ σκοποὺς τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, αὕτη ἦτο εἰδωλολατρικὸν Κράτος, ἂν καὶ οἱ Καίσαρες ἐλατρεύοντο παρὰ τῶν Ρωμαίων ὡς ἀνώτατοι θρησκευτικοὶ ἄρχοντες, PONTI FEX MAXIMUS, καθὼς καὶ ὡς θεοὶ.

Ὅπως δὲποτε, τὸ μάθημα δύναται καλῶς νὰ ἐφαρμοζομετα ἐπίσης ἐπὶ τοῦ πιστοῦ χριστιανοῦ εἰς ἓν κοσμικὸν-εἰδωλολατρικὸν- Κράτος, διότι, ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ, καθὼς μετὰ τοὺς Ἰουδαίους ὑπὸ τὴν Ρώμην, ὑπάρχουν ὠρισμένα ὑποχρεώσεις ὅπως ἀναγνωρίζονται καὶ τιμῶνται ἀκόμη καὶ παρ' ἐκείνων οἵτινες ἔχουν ἀφιερῶσει τὴν ζωὴν των ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἄνω θεί-

ας κλήσεως, και βεβαίως, εἰς ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ πληρωμὴ τῶν φόρων. Ἡ ἀποψις τῶν Κυβερνητῶν ἐν τῷ κοσμικῷ Κράτει εἶναι ὅπως πᾶς τις ἀπολαμβάνει ὠρισμένα ὠφέλη τῆς ζωῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν των και διακυβερνήσιν, και εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ διὰ τὸ ὅποσον οὗτοι πληρώνουν φόρους, διὰ τὰ εὐεργετήματα ταῦτα.

Μεγάλη τις ἀνεκτικότης εἶχεν παραχωρηθῆ εἰς τὸν Ἰουδαϊκὸν λαὸν ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας. Ἐπετρέπετο εἰς αὐτοὺς νὰ λατρεύουν τὸν ἴδιον αὐτῶν Θεὸν, ὡς ἔκαμον οἱ πατέρες αὐτῶν, και δὲν ἀπητεῖτο παρ' αὐτῶν ὅπως λατρεύουν τοὺς θεοὺς τῆς Ρωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας. Ἄλλ' οὗτοι δὲν ἐξηροῦντο τῆς πληρωμῆς τῶν φόρων. Ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς, ὡς ὅλον, δὲν ἤτο δυστυχῆς μὲ τὴν κατάστασιν ταύτην. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπίστευον ὅτι ἡ ὑποδούλωσις των ἦτο τιμωρία τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἀμαρτίαν των ἔναντι Αὐτοῦ, ὅθεν, οὗτοι ἐδέχθησαν τοῦτο ἀγογγύστως κατὰ τὸ δυνατὸν.

Ἐν τούτοις, ὑπῆρξεν ὁμᾶς τις Ἰουδαίων, γνωστοὶ ὡς "Ζηλωταί." Οὗτοι ἦσαν πολέμιοι κάθε ἀπόψεως τῆς Ρωμαϊκῆς διακυβερνήσεως ἐπ' αὐτῶν, και καθ' οἷονδήποτε τρόπον ἐζήτουν εὐκαιρίαν ὅπως στασιάσουν. Ἦτο ἡ ἀνταρσία αὐτῆ ἣτις ἔφερον τελικῶς τὴν καταστροφὴν των, τῆς Ἱερουσαλὴμ και τοῦ Ναοῦ, και τὴν διασπορὰν αὐτῶν εἰς τὰ ἔθνη. Οἱ Ζηλωταὶ οὗτοι ἰδιαιτέρως ἠναντιοῦντο νὰ πληρώνουν φόρον εἰς τὴν Ρώμην.

Τοῦτο διεμόρφωσε τὴν φάσιν τῆς ἐρωτήσεως τῶν Φαρισαίων: "Εἶναι νόμιμον νὰ πληρώνωμεν φόρον εἰς τὸν Καίσαρα;" Ὁ φόρος οὗτος ἦτο κεφαλικὸς φόρος, και ἐπληρώνετο μὲ μικρὸν

τι ἀργυροῦν νόμισμα, γνωστὸν ὡς δηνάριον, ἔχον ἀξίαν ἕν τέταρτον τοῦ δολλαρίου.

Καθὼς δὲ πάντοτε, ὁ Ἰησοῦς εἶχεν σοφίαν ἄνωθεν. Οὗτος ἠρώτησεν αὐτοὺς, τίνος ἐπιγραφὴ καὶ εἰκὼν φέρει τὸ νόμισμα τοῦτο; καὶ βεβαίως ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσουν οἱ ἐρωτήσαντες Αὐτὸν, καὶ ἀπήντησαν ὅτι εἶναι τοῦ Καίσαρος. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτοὺς: "Ἀπόδοτε λοιπὸν τὰ τοῦ Καίσαρος εἰς τὸν Καίσαρα, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Θεόν." Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εὔρη σφάλμα μὲ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν. Ὁ Καίσαρ εἶχεν προμηθεύσει νομίσματα διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν των, καὶ εἶχεν τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ μικρὸν τι μέρος τούτων ὡς φόρον, ἔὰν οὗτος ἐξέλεγεν οὕτω. Πόσον βαρυσήμαντον ἀληθῶς, εἶναι τὸ ἐδάφιδον μας!

ΠΡΑΞΕΙΣ ε:27-29.

Ἐνταῦθα πάλιν εὐρίσκεται Γραφικὴ μαρτυρία, ἥτις, καθὼς ἡ προτέρα, δὲν ἀνήκει εἰς τὴν θέσιν τοῦ χριστιανοῦ, εὐρισκομένου ἐν τῷ κόμφῳ. Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι προσεπάθουν νὰ ἀποτρέψουν τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην ἀπὸ τοῦ νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ἦσαν οἱ θρησκευτικοὶ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ μὲ καθ' οἷανδήποτε ἔννοιαν δὲν ἀντεπρόσωπευον τοὺς πολιτικοὺς Κυβερνήτας τῆς Ρώμης.

Αἱ περιστάσεις εἶναι ἐνδιαφέρουσαι. Ὁ Πέτρος καὶ Ἰωάννης διὰ τῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ, εἶχον θεραπεύσει ἄνθρωπον ὅστις ἦτο ἐκ γενετῆς χωλὸς. Ὁ Πέτρος ἐπεξήγησεν ὅτι, οὗτος ἀπεκατεστάθη ὑγιὴς ἐνεκεν πίστεως εἰς τὸν Ἰησοῦν, τὸν ὅποιον οἱ Ἰουδαῖοι εἶχον σταυρώσει. Οἱ δύο οὗτοι ζηλωταὶ ἀπόστολοι

συνελήφθησαν τότε καὶ ἐκρατήθησαν ἐν τῇ φυ-
λακῇ καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Τὴν ἐπομένην πρωΐ-
αν οὗτοι ἠλευθερώθησαν, διότι ὁ Ἀρχιερεὺς
καὶ οἱ ἄρχοντες ἐφοβήθησαν ἐκ τῆς ἀντιδράσε-
ως τοῦ λαοῦ, διότι οὗτοι ἐγνώριζον ὅτι οἱ
ἀπόστολοι ἐπραξαν μόνον τὸ καλὸν, καὶ ὅτι
ὑπῆρχεν ἀπόδειξις ὅτι ὁ Θεὸς ἦτο μετ' αὐτῶν.
Οὗτοι ἀηλευθέρωσαν τοὺς ἀποστόλους, ἀλλὰ πα-
ρήγγειλον νὰ μὴ ὁμιλῶσι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰ-
ησοῦ. Τότε ὁ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀπήντησαν,
"Ἄν εἶναι δίκαιον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀκού-
ωμεν ἐσᾶς μᾶλλον παρὰ τὸν Θεόν, κρίνατε, δι-
ότι ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ λαλῶμεν ὅσα εἴ-
δομεν καὶ ἠκούσαμεν." ΠΡΑΞ. δ: 19,20.

---οοο---

ΟΛΑ ΤΑ ἔΘΝΗ ΥΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

" Καὶ ἔκαμεν ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος
ἀνθρώπων, διὰ νὰ κατοικῶσιν ἐφ' ὅλου
τοῦ προσώπου τῆς γῆς." ΠΡΑΞ. ιζ:26.
ΗΣΑΙΑ με:1-6.

---οοο---

Ο ΕΔΑΦΙΟΝ "Ὅλα τὰ ἔθνη ὑπὸ τὸν Θε-
όν," εἶναι ἀποπλανητικόν, διότι μέ-
χρι τοῦ παρόντος καιροῦ, τὸ μόνον
ἔθνος τῆς γῆς, ὅπερ ὑπῆρξεν ἀμέσως ὑπὸ
τὸν Θεόν, ἀγνώρισθὲν ὑπ' Αὐτοῦ ὡς ὄντος ἔθ-
νους Του, ἦτο καὶ εἶναι ὁ λαὸς Ἰσραὴλ. Εἰς
ΑΜΩΣ γ:2, ὁ Κύριος λέγει, "Ἐσᾶς μόνον ἐγνώ-
ρισα ἐξ ὅλων τῶν ἔθνῶν τῆς γῆς."

Εἰς ΗΣ. με:1-6, ὁ Κύριος καλεῖ τὸν Κυ-
ρον κεχρισμένον Του, οὐχὶ ὁ ΚΕΧΡΙΣΜΕΝΟΣ, Ὅσ-
τις εἶναι ὁ Χριστὸς Κεφαλὴ καὶ σῶμα, ἀλλὰ ὁ

χρησιμοποιηθεῖς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὅπως ἀπελευθε-
ρώσῃ τὸν λαὸν Αὐτοῦ Ἰσραὴλ ἐκ τῆς 70ετοῦς
Βαβυλωνιακῆς αἰχμαλωσίας. Ὁ Ἰεχωῶθ δὲν ἦτο
ὁ Θεὸς τῆς Μηδοπερσίας τῆς ὁποίας κεφαλὴ ἦτο
ὁ Κύρος, καθὼς καὶ τῆς Βαβυλῶνος πρὶν, τῆς ὁ-
ποίας κεφαλὴ ἦτο ὁ Ναβουχοδονόσορ. Τοῦτο δὲν
ἐννοεῖ ὅτι ἡ φαῦλος Βαβυλῶν καθὼς καὶ ἡ Μηδο-
περσία ἦτο βασιλείον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἀπλῶς,
τόσον ὁ Ναβουχοδονόσορ ὅσον καὶ ὁ Κύρος ἐ-
χρησιμοποιήθησαν ὅπως φέρουν εἰς πέρας τοὺς
σκοποὺς Του.

ΑΜΩΣ --- θ: 7,8.

Ἐν τῇ Γραφικῇ ταύτῃ περικοπῇ ἔχομεν
ἐν ἄλλο παράδειγμα τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ Θε-
ὸς ἐνίστε δοσοληψεῖ μὲ ἄλλα ἔθνη, πρὸς ὠφέ-
λειαν τοῦ λαοῦ Του Ἰσραὴλ. Τὰ ἀμαρτωλὰ ἔθνη
καταστρέφονται συχνάκις, ἀλλ' ὁ Κύριος μᾶς
διαβεβαίει ὅτι, καὶ ἂν ὁ λαὸς Του ἠθέληεν ἀ-
μαρτήσῃ, ἐντούτοις δὲν θὰ κετέστρεφεν αὐ-
τοὺς ὡς τὰ ἄλλα ἔθνη. Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ
διακρίνῃ τις τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν διαθέ-
σεων τοῦ Θεοῦ ἐναντι τῶν εἰδωλολατρικῶν ἔθ-
νῶν τῆς γῆς, καὶ τοῦ ἔθνους περὶ τοῦ ὁποίου
Οὗτος διεκήρυξεν: "Ἐὰς μόνον ἐγνώρισα ἐξ ὅ-
λων τῶν ἔθνῶν τῆς γῆς."

Ὁ Θεὸς θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι."
Α.ΤΙΜ.β:1-5. Ὁ Παῦλος προτρέπει τὸν λαὸν τοῦ
Κυρίου νὰ προσεύχεται ὑπὲρ τῶν ἐν ἀξιώμασι,
οὐχὶ νὰ εὐλογῇ τὰς πράξεις αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ νὰ
διὰ γῶμεν ἐν εἰρήνῃ καὶ διὰ νὰ ἐπωφελοῦμεθα
τῆς εὐκαιρίας ὅπως κηρύττωμεν τὰ ἀγαθὰ νέα
τῆς Βασιλείας. Ὁ Θεὸς δὲν ἐξουσιάζει ἐπὶ τῶν
ἔθνῶν τώρα, ἀλλὰ ἐπρομήθευσεν Λυτρωτὴν καὶ
Σωτῆρα, ὥστε ἐν τῷ ὠρισμένῳ Αὐτοῦ καιρῷ εὐ-

λογήση πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, μὲ ὑγείαν καὶ
ζωὴν αἰώνιον εἰς τοὺς ὑπακούοντας εἰς τοὺς
νόμους τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ.

---οοο---

ΖΩΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΧΕΙΛΟΣ

"Ἐπειδὴ ἡμεῖς δὲν ἀτενίζομεν εἰς τὰ
βλεπόμενα, ἀλλὰ εἰς τὰ μὴ βλεπόμενα,
διότι τὰ βλεπόμενα εἶναι πρόσκαιρα,
τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια." Β.ΚΟΡ.δ:
18, ΨΑΛΜ. λγ:13-17.

---οοο---

ΛΟΚΛΗΡΟΝ τὸ ἀνθρώπινον γένος ζῆ
εἰς τὸ χεῖλος τοῦ θανάτου, ὃν ὑπὸ
τὴν καταδίκην τοῦ θανάτου, ἦτις ἐ-
πέπεσεν ἐπὶ τοῦ Ἀδάμ ἕνεκεν τῆς πρὸς τὸν
θεῖον νόμον παραβάσεως του. Ὄλη ἡ περίοδος
τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τοῦ λίκνου μέχρι
τοῦ τάφου, εἶναι ἓνας κύκλος ὅστις τελικῶς
καταλήγει εἰς τὸν θάνατον. Τοῦτο εἶναι διότι
"πάντες ἀποθνήσκουσιν ἐν τῷ Ἀδάμ." Ἀλλ' εἴμε-
θα εὐγνώμονες διότι ἡ πείρα αὕτη τοῦ ἀνθρω-
πίνου γένους δὲν θὰ διαρκέσῃ ἐπ' ἄπειρον, δι-
ότι ἔχομεν τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου,
ὅτι πάντες θέλουσι "ζωοποιηθῆ ἐν τῷ Χριστῷ."
Α.ΚΟΡ. ιε:21,22.

Ἡ κατάπτωσις τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ
τῆς ἀπωλείας, ὁδηγεῖ πρὸς καταστροφήν, καὶ
αὕτη συνεχίζεται ἐν καιρῷ εἰρήνης καθὼς ἐ-
πίσης καὶ ἐν καιρῷ πολέμου. Ἀκόμη καὶ βασι-
λεὺς πανισχύρου στρατοῦ ἢ ἔθνους δὲν εἶναι
ἀσφαλῆς ἐκ τοῦ θανάτου διὰ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτοῦ
πλήθους ὅπερ τὸν περιστοιχίζει. Καθὼς ὁ ἀνα-
βάτης δὲν εἶναι ἀσφαλῆς ἕνεκεν τῆς δυνάμεως

αὐτοῦ ἐν πολέμῳ.

ΗΣΑΙΑΣ λα:1-3. Ἡ ἱστορική αὕτη ἔκθεσις, ὅλοι οἱ μελετηταὶ τῆς Βίβλου συμφωνοῦν, ἀναφέρεται εἰς τὸν λαὸν Ἰσραὴλ ὅστις κατῆλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ βοήθειαν ἐναντίον τῶν Ἀσσυρίων. Μέσω τοῦ Ησαΐα ὁ Κύριος λέγει εἰς τὸν λαὸν Του ὅτι ἡ πορεία των εἶναι ἄσοφος, καὶ ἀπειθῆς νομίζοντες ὅτι τὰ ἄρματα καὶ οἱ ἵπποι τῆς Αἰγύπτου θὰ ἦσαν ἰσχυρὰ διὰ νὰ βοηθήσουν αὐτοὺς, καὶ δὲν ἐξεζήτησαν τὸν Κύριον, τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ."

Ἐκτὸς αὐτοῦ, οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν ἄνθρωποι καὶ οὐχὶ θεοί, καὶ οἱ ἵπποι αὐτῶν ἦσαν σάρκες καὶ οὐχὶ πνεῦμα. Πόσον καθαρῶς ὁ Κύριος ἐκθέτει τὴν ὑπόθεσιν: "Ὅταν ὁ Κύριος ἐκτείνει τὴν χεῖρα Αὐτοῦ, καὶ ὁ βοηθῶν-Αἰγύπτιοι- θέλει προσκόψει, καὶ ὁ βοηθούμενος-ὁ λαὸς Ἰσραὴλ- θέλει πέσει, καὶ πάντες ὁμοῦ θέλουσιν ἀπολεσθῆ." Εἶναι τραγικὸν λάθος διὰ τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου νὰ ἀφήνουν τὸν Κύριον ἔξω τῶν σχεδίων αὐτῶν.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ κα:8-10. Ἐν τῇ περιγραφῇ ταύτῃ ἔχομεν ἐπίσης ἱστορικὴν τινὰ κατάστασιν. Αὕτη ἦτο ὅτε ἡ Βαβυλῶν ἐσχεδίαζε τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ τελευταίου Βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ. Ἡ Αἴγυπτος ἐμάχετο ἐναντίον τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος, καὶ πολλοὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐπίστευον ὅτι ἠδύνατο νὰ εὔρουν ἀσφάλειαν ἐντὸς τῆς πόλεως Ἱερουσαλῆμ. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο τὸ μέσον τοῦ Κυρίου ὅπως σώσῃ αὐτοὺς, καὶ ᾠδήγησεν Οὗτος τὸν Ἱερεμίαν νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Κύριος ἔθεσε ἐνώπιον των τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

Ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς ἦτο δι' αὐτοὺς νὰ ἀφήσουν τὴν πόλιν καὶ παραδωθοῦν εἰς τὸν Βασιλέα

τῆς Βαβυλῶνος, καὶ ἡ ὁδὸς τοῦ θανάτου ἦτο, ὅ-
τι, ἐὰν ἔμεινον εἰς τὴν πόλιν θὰ κατεστρέφον-
το καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ πόλις. Ὁ Κύριος εἶπεν: "Ὁ-
στις κἀθηται ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, θέλει ἀποθά-
νει ὑπὸ μαχαίρας καὶ πείνης καὶ λοιμοῦ, ἀλλ'
ὅστις ἐξέλθῃ καὶ παραδοθῆ εἰς τοὺς Χαλδαίους
οἴτινες σᾶς πολιορκουσι, θέλει ζῆσει, καὶ ἡ
ζωὴ αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ὡς λάφυρον εἰς αὐτὸν.
Διότι ἔστησα τὸ πρόσωπόν μου ἐναντίον τῆς
πόλεως ταύτης πρὸς κακὸν, καὶ οὐχὶ πρὸς κα-
λὸν, λέγει Κύριος. Θέλει παραδοθῆ εἰς τὴν
χεῖρα τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος, καὶ θέλει
κατακαύσει αὐτὴν ἐν πυρὶ."

Ἡ πρόβλεψις αὕτη ἐπληθεύσεν, καὶ ἐνῶ
ὁ Ἰσραὴλ ὅλος ἐφέρθη αἰχμάλωτος εἰς Βαβυλῶνα
ἐπὶ 70 ἔτη, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἐνέδωσαν εἰς
τὴν πρόνοιαν ταύτην τοῦ Κυρίου, ἐφείσθησαν
τῆς ζωῆς των. Οὗτοι δὲν κατεστράφησαν ὅταν
ἡ πόλις Ἱερουσαλὴμ κατεστράφη διὰ πυρὸς.

Ἐὰν διερχώμεθα δοκιμασίας, καὶ ὀλέθρια
συμβάντα συνέβησαν καὶ συμβαίνουν ἐν τῇ ζωῇ
μας, ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Κυρίου ἐπιβλέπει ἐφ' ἡμῶν
ὡς νέα κτίσματα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ οὐδὲν
θέλει συμβῆ εἰς τοὺς ἀγαπῶντας Αὐτὸν καὶ ἐμ-
πιστευομένους τελείως εἰς Αὐτὸν.

---οοο---

ΠΟΙΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΕΙΡΗΝΗ;

"Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ, διότι αὐ-
τοὶ θέλουσιν ὀνομασθῆ υἱοὶ Θεοῦ."

MATΘ. ε:9. ΜΙΧΑΪΑΣ δ: 1-4.

---οοο---

ΠΙ ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΑΣ ἑτῶν τὸ ἔθνος Ἰσραήλ ἐσυνείθιζε νὰ κυβερνᾶται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐν τῇ ὁποίᾳ τὸ ὄρος Σιών ἦτο ἡ πρωτεύουσα. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, αἱ προφητεῖαι τῆς Π. Διαθήκης ἀπευθύνονται κατὰ πρῶτον πρὸς τὸν τυπικὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰσραήλ. Ἐνεκεν τούτου, ὑπάρχουν πολλὰ παραδείγματα ἐν τοῖς ὁποίοις ἡ Μεσσιανικὴ Βασιλεία ὁμοιάζει πρὸς ἐν ὄρος " τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου." Οἱ Ἰσραηλιταὶ δύνανται νὰ γνωρίζουν ὅτι τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὴν διακυβέρνησιν τοῦ Κυρίου.

"Ὅθεν, εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ μαθήματος μας, πληροφορούμεθα ὅτι "Ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου θέλει στηριχθῆ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὄρέων, καὶ θέλει ὑψωθῆ ὑπεράνω τῶν βουνῶν, καὶ λαοὶ θέλουσι συρῆρει εἰς αὐτὸ." Ὅτι τοῦτο τὸ "ὄρος τοῦ Κυρίου" ἰδρύεται "ἐπὶ ταῖς κορυφαῖς τῶν ὄρέων," ὑποδεικνύει ὅτι θὰ λάβῃ θέσιν κυριαρχίας ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τῶν ἀνθρώπων.

"Πολλὰ ἔθνη," ὁμοία προφητεία τοῦ Ἡσαΐα λέγει, ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη θέλουσιν εἶπει: "Ἐλθετε, καὶ ἄς ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ, καὶ θέλει διδάξει ἡμᾶς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ θέλομεν περιπατήσῃ ἐν ταῖς τρίβοις αὐτοῦ, διότι ἐκ Σιών θέλει ἐξέλθει νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ." Καθὼς ἡ προφητεία ἐκθέτει, τὸ προλεχθὲν τοῦτο "ὄρος τοῦ Κυρίου" συνίσταται πράγματι ἀπὸ τὸν "οἶκον τοῦ Κυρίου" ὅστις ἀναφέρεται εἰς Κυβέρνησιν τοῦ Θεοῦ, συγκειμένου ἐκ τοῦ ἀγαπητοῦ Αὐτοῦ Υἱοῦ, καὶ τῶν μετ' Αὐτοῦ δεδοξασμένων πιστῶν ἀκολούθων Του, οἱ ὅποιοι ἱκανώθησαν νὰ γείνουν υἱοὶ τοῦ Θεοῦ.

Τὸ ζον ἐδ. ὑποδεικνύει ὅτι καὶ μετὰ τὴν Ἰδρυσιν τῆς βασιλείας "τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου," θὰ ὑπάρξουν ἔθνη ἰσχυρὰ "ἕως μακρὰν" ἅτινα θέλουσιν ἐπιπληχθῆ. Οὕτω τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου θὰ ἐκτελέσῃ ἔργον "κρίσεως μεταξὺ τῶν ἐθνῶν," καὶ αὐτὰ τὰ ἰσχυρὰ ἔθνη ἅτινα ἀκόμη ἀνθίστανται εἰς τὴν ἔξουσίαν τῆς διακυβερνήσεως τοῦ "οἴκου τοῦ Κυρίου," θέλουσιν ἐπιπληχθῆ, προφανῶς διὰ τὸν σκοπὸν ὅπως φέρῃ ταῦτα εἰς τὰς γραμμὰς τῆς βασιλείας τῶν νόμων Αὐτοῦ.

Τότε θὰ ὑπάρξῃ καιρὸς ὅτε αἱ μάχαιραι θέλουσιν σφυρηλατηθῆ διὰ ὑνία, καὶ αἱ λόγχαι διὰ δρέπανα. Οἱ λαοὶ δὲν θέλουσι μάθει πλέον τὸν πόλεμον, καὶ βεβαίως, ἔὰν οὗτοι δὲν μανθάνουν τὸν πόλεμον, δὲν θὰ ὑπάγουν εἰς τὸν πόλεμον.

Οἰκονομικὴ ἀσφάλεια θὰ προμηθευθῆ διὰ τὸν λαὸν, μέσῳ τῶν ὀργάνων τῆς βασιλείας ταύτης. Καὶ πόσον θαυμασίως ἡ ἀποψις αὐτῆ ἐκφράζεται εἰς τὴν προφητείαν: "Καὶ θέλουσι κάθισθαι ἕκαστος ὑπὸ τὴν ἄμπελον αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὴν συκῆν αὐτοῦ, καὶ δὲν θέλει ὑπάρχει ὁ ἐκφοβῶν, διότι τὸ στόμα τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων ἐλάλησεν." MIX. 4:δ:4.

Οἱ μαθηταὶ ἠρώτησαν τὸν Ἰησοῦν περὶ τῶν "σημείων" τῆς παρουσίας Αὐτοῦ, ὅτε ταῦτα πάντα θὰ λαμβάνουν χώραν. Τὸ πρῶτον σημεῖον, ὃ Ἰησοῦς ὑπέδειξεν ὅτι θὰ εἶναι "Ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν." Τὸ γεγονός τοῦτο ἔλαβε χώραν κατὰ τὸν Πρῶτον Παγκόσμιον Πόλεμον, ὅτε ὅλα σκεδὸν τὰ ἔθνη ἐμμέσως ἢ ἀμέσως ἔλαβον μέρος, εἰς τὸν τρομερὸν τοῦτον πόλεμον, καθὼς καὶ εἰς τὸν δεύτερον. Καὶ αἱ ὠδίνες ἐξακολουθοῦν ἕως σήμερον.

Χριστιανική μετέφρασις.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΜΕΓΕΘΥΝΣΙΣ

Ν ΤΗ πρὸς ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Βας ἐπιστολῆς του Κεφ. Εον ἐδ. 20, ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει, "Ἐπεὶ Χριστοῦ λοιπὸν εἴμεθα πρέσβεις."

Ἐν τῷ πρώτῳ ἐδαφίῳ τοῦ ἐπομένου Κεφαλαίου, οὗτος παρατηρεῖ, "Ὅντες δὲ συνεργοὶ αὐτοῦ παρακαλοῦμεν ἐν τούτῳ, νὰ μὴ δεχθῆτε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ματαίως." Ἐν τῷ δευτέρῳ ἐδαφίῳ ἀναγινώσκομεν, "Ἐν καιρῷ δεκτῷ ὑπήκουσά σου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας σὲ ἐβοήθησα. Ἴδου τώρα καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἴδου τώρα ἡμέρα σωτηρίας."

Αὕτη εἶναι παραπομπὴ ἐκ τοῦ 49ου Κεφ. τοῦ Ἡσαΐου. Ἀναφέρομεν τὰ ἐδ. 8, καὶ 9. "Ὅντως λέγει Κύριος, Ἐν καιρῷ δεκτῷ ὑπήκουσά σου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας σὲ ἐβοήθησα, καὶ θέλω σὲ διαφυλάξαι, καὶ θέλω σὲ δώσει εἰς διαθήκην τῶν λαῶν, διὰ νὰ ἀνορθώσῃς τὴν Γῆν, νὰ κληροδοτήσῃς κληρονομίας ἡρημαμένας, Λέγων πρὸς τοὺς δεσμίου, Ἐξέλθετε, καὶ πρὸς τοὺς ἐν σκότει, Ἀνακαλύφθητε."

Ἐνῷ τὰ προνόμια ἡμῶν ὡς συνεργοὶ μετὰ τοῦ Θεοῦ ἀρχίζου κατὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν, καθ' ὃν χρόνον ἀκολουθοῦμεν εἰς τὰ βήματα τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἔκθεσις αὐτῆ τοῦ Ἡσαΐα, τὴν ὁποίαν ὁ Παῦλος ἐφαρμόζει εἰς τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν τοῦ Εὐαγγελί-

ου, δεικνύει ὅτι τὸ ἔργον ἡμῶν θὰ συνεχίσῃ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, καὶ θὰ περιλαμβάνῃ τότε ἀκόμη καὶ τὴν ἔγερσιν ἐκείνων οἵτινες ἐκοιμήθησαν ἐν τῷ θανάτῳ. Αὕτη εἶναι εὐλογητὴ ἔλπις, καὶ ἀγαλλώμεθα ἐν τῇ διαβεβαίωσει ὅτι ὁ Κύριος θὰ διαφυλάξῃ τὸν λαὸν Του, οἵτινες τώρα εἶναι "συνεργάται Αὐτοῦ" καὶ ὅτι Οὗτος θὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς εἰς κάθε καιρὸν ἀνάγκης.

Ἀλλὰ, καθὼς ὁ Παῦλος δεικνύει, ἔχομεν εὐθύνην εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅπερ εἶναι νὰ μὴ δίδωμεν πρόσκομμα κατ' οὐδέν, "διὰ νὰ μὴ προσαφθῇ μῶμος εἰς τὴν διακονίαν." ἐδ.3. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ προσκόμματος ἐνταῦθα ἀνήκει πρωτίστως εἰς τὰς σχέσεις ἡμῶν μετὰ τοῦ Κυρίου. Πρέπει νὰ διευθύνωμεν ἑαυτοὺς καὶ τὴν διακονίαν μας κατὰ τρόπον ὅστις θὰ ἐπιδοκιμασθῇ παρὰ τοῦ Θεοῦ, συμφώνως τῶν κανόνων τῶν τεθέντων ἐν τῷ Λόγῳ Αὐτοῦ. Δὲν δυνάμεθα, βεβαίως, νὰ πράξωμεν τοῦτο τελείως, ἀλλ' ἔχομεν τὴν εὐλογητὴν διαβεβαίωσιν περὶ τῆς θυσμασίας προμηθείας ἣν Οὗτος ἔκαμε μέσω τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ἀτελεῖ ἡμῶν ἔργα γίνονται δεκτὰ εἰς Αὐτὸν.

Βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν νὰ λάβωμεν τὴν ἐπιδοκίμασίαν τοῦ κόσμου— ἐν τῷ κόσμῳ ἀναμένομεν ὅτι θὰ ἔχωμεν δοκιμασίας. Ὁ κόσμος μᾶς μισεῖ καθὼς ἐμίσησε τὸν Ἰησοῦν, τὸν Διδάσκαλον ἡμῶν. Βεβαίως δὲν θὰ δώσωμεν εἰς τὸν κόσμον δικαίαν τινὰ αἰτίαν διὰ νὰ μᾶς μισήσῃ. Βεβαίως ὁ Ἰησοῦς δὲν ἔδωσε τοιαύτην, ἐν τούτοις ὅμως εἶχεν δοκιμασίας ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ δεικνύεται ὅτι τὸ ἴδιον θέλει ἀληθεύσει καὶ δι' ἡμᾶς. Ἐν τούτοις, πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ὅτι λαμβάνομεν τὴν ἀποδοκίμασίαν τοῦ κόσμου, εἶναι ὅτι τὴν ἰδίαν ἀποδοκίμασίαν ἔλαβε καὶ ὁ

Ἰησοῦς, ὁ Διδάσκαλος ἡμῶν, δηλ. ὅτι εἴμεθα πιστοὶ κάμνοντες τὸ φῶς τῆς ἀληθείας νὰ λάμπη πρὸς εὐλογίαὶν ἐκείνων τῶν ὁποίων ὁ Κύριος εὐδοκήσει νὰ δώσῃ εὐήκοον οὖς.

"Ἄλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς ὑπηρέτας Θεοῦ." ἐδ. 4. Ἐντεῦθεν καὶ ἕως τοῦ δεκάτου ἐδαφίου, ὁ Παῦλος ἐξετάζει ζητήματα ἅτινα σχετίζονται μὲ τὰς δοκιμασίας ἡμῶν, ὡς ὄντων "ὑπηρετῶν τοῦ Θεοῦ." Ἐν τῷ ἰδίῳ ἐξεδάφιῳ οὗτος ἀναγράφει τέσσαρας τοιαύτας, "Ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσι, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις." Γενόμενός τις ὑπηρέτης Θεοῦ, πρέσβυς Χριστοῦ, δὲν εἶναι εὐκόλον ἔργον, καὶ ἀπαιτεῖ πολλὴν ὑπομονὴν. Ἀπαιτεῖ ὑπομονὴν διὰ τὸν ἀγῶνα τῶν καθημερινῶν προβλημάτων μετὰ τῶν ὁποίων δυνατὸν νὰ ἔλθωμεν ἀντιμέτωποι, καὶ ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι ἐπάγγελμα διαρκείας ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς, ἀπαιτεῖ ὑπομονητικὴν ἀντοχήν, ἐκ φόβου μήπως ἀποκάμωμεν ἀγαθοποιούντες.

Ἐὰν εἴμεθα πιστοὶ ὑπηρετεῖται θὰ συναντήσωμεν ἀριθμὸν τινὰ "θλίψεων". Ὁ Παῦλος διηγήθη τοιούτων. Οὗτος ὑπέφερον "εἰς κόπους περισσότερον," "εἰς πληγὰς καθ' ὑπερβολὴν, εἰς φυλακὰς περισσότερον, εἰς θανάτους πολλάκις, ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων πεντάκις ἔλαβον πληγὰς, τεσσαράκοντα παρὰ μίαν, τρίς ἔρραβδίσθην, ἀπαξ ἐλιθοβολήθην, τρίς ἐναυάγησα, ἐν ἡμερονύκτιον ἐν τῷ βυθῷ ἔκαμον, εἰς ὁδοιπορίας πολλάκις, ἐν κινδύνοις ποταμῶν, εἰς κινδύνους ληστῶν, κινδύνους ἐκ τοῦ γένους, κινδύνους ἐξ ἔθνῶν, κινδύνους ἐν πόλει, κινδύνους ἐν ἔρημείᾳ, κινδύνους ἐν θαλάσσει, κινδύνους ἐν ψευδαδέλφοις, ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν πείνῃ καὶ δίψῃ, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι." B. KOP. ια:23.

Ὁ Παῦλος ἦτο ἀληθῶς ἓν παράδειγμα πρέσβευς τοῦ Χριστοῦ, ὅστις, ἕνεκεν τῆς πιστότητος αὐτοῦ, ὑπέφερεν "θλίψεις" "ανάγκας" καὶ "στενοχωρίας." Εἰς τὸν πλούσιον καὶ ἀνεκτικὸν κόσμον εἰς τὸν ὁποῖον οἱ περισσότεροι ἀδελφοὶ ζοῦν σήμερον, πιθανὸν νὰ εἶναι, δύσκολον νὰ φαντασθῇ τις πόσον τόσαι πολλαὶ δοκιμασίαι εἶναι δυνατὸν νὰ ἐγγίσουν τὴν ζωὴν ἐνδὲς ὑπηρετοῦ τοῦ Θεοῦ. Εἰς λόγος ἡ αἰτία διὰ τοῦτο εἶναι ἡ ἀπόφασις τοῦ Παύλου νὰ γείνη πιστὸς εἰς τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἐκλεγῆ παρὰ Θεοῦ, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχεν μετὰ χαρᾶς ἀφιερῶσει τὴν ζωὴν του.

Ὁ ἀπόστολος συνεχίζει νὰ ἀπαριθμῇ τὰς θλίψεις του, δεικνύον ὅτι αὐταὶ ἦσαν ὅλαι σχετικαὶ εἰς ἓνα ὅστις εἶναι ἐπιδεδοκιμασμένος ὑπηρετῆς τοῦ Θεοῦ. "Μὲ πληγὰς, εἰς φυλακὰς, εἰς αἰχμαλωσίας, εἰς κόπους, εἰς ἀγρυπνίας, εἰς νηστείας." Ὁ Παῦλος ἠδύνατο νὰ ἀπέφυγεν ὅλα ταῦτα, ἀπλῶς ἐγκαθιστάμενος εἰς τὴν πόλιν τῆς ἀνατροφῆς του Ταρσὸν. Πιθανὸν οὗτος νὰ ἀπελάβανεν εἰς ἓνα σημεῖον τὸ θαυμάσιον ὄραμα τῆς ἀληθείας τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος ἔδωκεν εἰς αὐτὸν. Ἀλλ' οὗτος ἤξευρεν ὅτι, τοῦτο δὲν ἦτο ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος ἐκάλεσεν αὐτὸν, ὅθεν οὗτος ἐπροχώρησεν εἰς τὴν διακονίαν, μὴ στρέφων ὀπίσω δι' οὐδεμίαν αἰτίαν, καίτοι οὗτος ἐγνώριζεν ὅτι πολλάκις θλίψεις καὶ θάνατος ἀνέμενον αὐτὸν. Οὗτος ἐπεθύμει νὰ ὑποφέρῃ φυσικοὺς πόνους, κούρασιν σωματικὴν, ἀγρυπνίαν καὶ πείναν, ἵνα οὗτος γίνῃ πιστὸς εἰς τὴν διακονίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐκλήθη παρὰ τοῦ Θεοῦ.

ΑΠΟΦΕΙΣ ΕΠΙΔΕΔΟΚΙΜΑΣΜΕΝΗΣ
ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Ἀρχίζοντας μὲ τὴν πρὸς B. KOP. c:6, ὁ Παῦ-

λος ἐκθέτει διαφόρους φάσεις μιᾶς ἐπιδεδοκιμασμένης ὑπηρεσίας. Δὲν χρειαζόμεθα μόνον νὰ υποφέρωμεν υπομονητικῶς τὰς πολλαπλὰς θλίψεις καὶ στενοχωρίας αἰτινες ἐπέρχονται ἐφ' ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τοῦ μεγάλου ἡμῶν Ἀντιπάλου, τοῦ Διαβόλου, ἀλλὰ πρέπει νὰ καυονίσωμεν τὴν ζωὴν μας μὲ τὰς προμηθείας τὰς ὁποίας ὁ Κύριος ἔχει προμηθεύσει δι' ἡμᾶς, καὶ μὲ τὰς δικαίας ἀρχὰς τῶν νόμων Του.

Ὁ Παῦλος μᾶς λέγει ὅτι ἐπιδοκιμάζομεν ἑαυτοὺς ὡς ὑπηρετάς τοῦ Χριστοῦ, διὰ "καθαρότητος." Πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν τὰ πράγματα ἐκεῖνα ἅτινα ὁ Κύριος, μέσῳ τοῦ Λόγου Του, ἔχει διαχαράξει ὅτι εἶναι ἀκάθαρτα. Ἐντεῦθεν πάλιν, πρέπει νὰ ὀδηγούμεθα ὑπὸ θείων κανόνων καὶ ὄχι διὰ τῶν κανόνων τοῦ κόσμου. Πόσον ἀνωφελὴς ἡ διακονία μας δύναται νὰ γίνῃ καὶ πόσον δυσάρεστος εἰς τὸν Κύριον, εἰάν δὲν φέρωμεν τὸ ἀξίωμα τοῦ πρέσβευς ἐν πνεύματι καθαρότητος.

"Διὰ γνώσεως." Ὁ Παῦλος συνεχίζει. Πόσον ἀπαραίτητον εἶναι ὅπως ἔχομεν καθαρὰν γνῶσιν ἔνδς τὸν ὁποῖον ὑπηρετοῦμεν ὡς πρέσβεις, καὶ ὄχι μόνον ὅτι γνωρίζομεν Αὐτὸν, ἀλλὰ ἐννοοῦμεν τὰ σχέδια καὶ σκοποὺς τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς Του, ὅστις εἶναι ὁ Πρωτουργὸς τοῦ μεγάλου σχεδίου, τὸ ὁποῖον Οὗτος ἐκτελεῖ. Εἶναι παράλειψις νὰ υποθέσωμεν ὅτι, ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας δὲν εἶναι οὐσιώδης δι' ἐκεῖνους οἱ ὁποῖοι εἶναι "συνεργοὶ μετὰ τοῦ Θεοῦ." Πόσοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μὴ γνωρίζοντες τὴν ἀλήθειαν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, νομίζουν ὅτι ὑπηρετοῦν Αὐτὸν, διδάσκοντες αἰώνια βάσανα διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καθὼς καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Τριάδος θεῶν!

"Ἐν μακροθυμία." Δὲν εἶναι ἄρκετον ὅπως μείνωμεν πιστοὶ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ σήμερον, καὶ ὅταν αἱ περιστάσεις εἶναι εὐνοϊκαί. Ἡ ἀφιέρωσις ἡμῶν εἶναι μέχρι θανάτου, καὶ πρέπει νὰ ἡμεθα πιστοὶ εἰς τὴν συνθήκην ἐπὶ θυσίας, ἀνεξαρτήτως τῶν θλίψεων τὰς ὁποίας εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν. Ὑπὸ ὅρου ἀνθρωπίνης ἡρεμίας καὶ ἀναπαύσεως, ἡ διακονία τῆς συμφιλιώσεως διὰ τὴν ὁποίαν ἔχομεν κληθῆ, εἶναι λίαν δαπανηρὰ. Σημείωσον πάλιν τὰ πρῶτα ἐδάφια τοῦ κεφαλαίου τούτου, πόσον δαπανηρὸν ἦτο τοῦτο διὰ τὸν Παῦλον.

Ὁ Κύριος ἔδωκεν εἰς τὸν Παῦλον ἐνίσχυσιν καὶ δύναμιν γὰρ ὑποφέρει τὰς δυστυχίας αἰτινες ἐπῆλθον ἐπ' αὐτοῦ, ἐνεκεν τῆς πιστότητός του, καὶ οὗτος ὡμολόγησεν ὅτι δυνατὰ νὰ ὑποφέρει τὰ πάντα μέσω τοῦ Χριστοῦ. Ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἐνίσχυσιν. Τὸ ἴδιον ἀληθεύει καὶ μὲ ἡμᾶς. Ἀκόμη καὶ ἂν αἱ δοκιμασίαι μας δὲν ἤθελον εἶσθαι, τόσο δριμεῖται ὡς τοῦ Παύλου ἐντούτοις θὰ ἦσαν περισσότεραι δριμεῖται ἀνευ τῆς βοηθείας τοῦ Κυρίου. Ἀλλὰ μὲ τὴν βοηθειαν Αὐτοῦ δυνάμεθα νὰ ὑποφέρωμεν τὴν δοκιμασίαν, μάλιστα μέχρι θανάτου, καὶ καθὼς γνωρίζομεν, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι λαμβάνουν τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μένουν πιστοὶ μέχρι θανάτου.

"Ἐν χρηστότητι." Ὁ ἀληθὴς ὑπῆρέτης τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ εἶναι ἀγαθός. Ὁμολογοῦντες τὸ Εὐαγγέλιον μὲ ὁποιοδήποτε ἄλλο πνεῦμα, παρὰ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς χρηστότητος, ἤθελε καταστήσει τὴν διακονίαν ἡμῶν πολὺ ἀνωφελῆ, τόσο εἰς ἐκείνους πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπευθύνεται, ὅσον καὶ πολὺ δυσάρεστον εἰς τὸν Κύριον. Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ θαυμασίως ἀντανανκᾷ τὴν τρυφερὰν καλω-

σύνην τοῦ Θεοῦ μας, καὶ πόσον ἀναρμόδιον ἤ-
θελεν εἶσθαι. νὰ παρουσιάζωμεν αὐτὸ μὲ ἀφιλό-
φρονα τρόπον.

"Ἐν πνεύματι ἀγάπης." Εἶναι ἕνεκεν τῆς
χρίσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅτι ἐξουσιοδοτού-
μεθα νὰ διακηρύττωμεν τὰ ἀγαθὰ νέα τῆς βασι-
λείας. Εἶναι γεγραμμένον περὶ τοῦ Ἰησοῦ, "Πνεῦ-
μα Κυρίου εἶναι ἐπ' ἐμὲ, διότι ὁ Κύριος μὲ ἔ-
χρισε διὰ νὰ εὐαγγελίζωμαι εἰς τοὺς πτωχοὺς,
μὲ ἀπέστειλε διὰ νὰ ἰατρεύσω τοὺς συντετριμ-
μένους τὴν καρδίαν, νὰ κηρύξω ἐλευθερίαν εἰς
τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ ἄνοιξιν δεσμοτηρίου εἰς
τοὺς δεσμίους, διὰ νὰ κηρύξω ἐνιαυτὸν εὐπρόσ-
δεκτον τοῦ Κυρίου." ΗΣΑΙΑΣ ζα:1-2.

Τὸ ἴδιον χρῆσμα ἐπέρχεται ἐφ' ἡμῶν ὡς με-
λῶν τοῦ σώματος Του. Εἶναι τὸ ἴδιον χρῆσμα τὸ
ὁποῖον διορίζει ἡμᾶς πρέσβεις διὰ τὸν Χριστὸν
καὶ λειτουργοὺς τῆς συμφιλιώσεως. Ἀφοῦ ἐξα-
κολουθοῦμεν ἐν τῇ διακονίᾳ διὰ τῆς ἐξουσίας
τοῦ Πνεύματος, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ὑπηρεσία
μας θὰ κατευθύνεται ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τὸ Πνεῦμα
τοῦ Κυρίου, δηλ. μεθ' ὑπομονῆς καὶ τρυφερότητι.
Οὐδεμία ἄλλη στάσις ἤθελεν γείνει εὐχάριστος
εἰς τὸν Κύριον, καὶ ἀποτελέσει ὑπηρεσίαν εὐά-
ρεστον εἰς Αὐτὸν.

"Δι' ἀγάπης ἀνυποκρίτου." Ἡ ἀνιδιοτελής ἀ-
γάπη, ἐπιθυμία νὰ βοηθήσωμεν ἄλλους, πρέπει
νὰ εἶναι τὸ κίνητρον μιᾶς διακονίας ἐπιδεδο-
κιμασμένης παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Παῦλος λέγει ὅτι,
ἀνυπόκριτος ἀγάπη εἶναι ἐκεῖνη ἣτις εἶναι εἰλικρι-
νῆς ἀγάπη. Αὕτη δυνατὸν νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ἀδελ-
φοὺς μας ἢ οἷονδῆποτε ἄλλον ἐξ ἐκείνων τοὺς
οποίους ὑπηρετοῦμεν, ὡς πρὸς τὴν εἰλικρίνειαν
μας, ἀλλ' οὐχὶ τὸν Κύριον. Οὗτος γνωρίζει ἐάν

ὑπάρχουν ἐλατήρια ἰδιοτελείας ἢ ὄχι, ἢ κοσ-
μικῆς φιλοδοξίας ἐν ταῖς θυσίαις ἡμῶν πρὸς
διακήρυξιν τῆς ἀληθείας-τῶν ἀγαθῶν νέων τῆς
βασιλείας. Ὁ Παῦλος δηλοῖ ὅταν οὗτος εἶπεν
ὅτι, "καὶ ἂν ὀμιλοῦμεν τὰς γλῶσσας τῶν ἀνθρώ-
πων καὶ τῶν ἀγγέλων, καὶ δὲν ἔχομεν ἀγάπην,
εἴμεθα μηδὲν." A.KOPINΘ. ιγ:1.

"Διὰ τοῦ Λόγου τῆς ἀληθείας." Δὲν πρέπει
νὰ κηρύττωμεν τὰς ἰδικὰς μας γνώμας ἢ τῶν ἄλ-
λων. Ὁ Λόγος τῆς ἀληθείας-ἡ Βίβλος- περιλαμ-
βάνει τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ τὸ ὁποῖον
πρέπει νὰ διακηρύττωμεν. Πρέπει νὰ ἡμεθα ἰ-
κανοὶ νὰ ἀποδεικνύομεν ὅ,τι διακηρύττομεν διὰ
τοῦ "τάδε λέγει Κύριος," ἄλλως ἡ διδασκαλία
μας γίνεται εἰς μάτην. Ἡ ἀλήθεια τοῦ Λόγου
τοῦ Θεοῦ, ὡς συγκεντροῦται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
εἶναι ὁ "λόγος τῆς συμφιλιώσεως." Εἶναι διὰ
τοῦ Λόγου τούτου ὅτι ὁ λαὸς ἐλκύεται πρὸς τὸν
Κύριον, καὶ εἶναι ὑπὲρ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Λόγου
τούτου ὅτι οὗτοι ὀδηγοῦνται νὰ ἀφιερῶσιν ἐ-
αυτοὺς εἰς τὴν θεῖαν ὑπηρεσίαν.

"Διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ." Μία ὑπηρεσία
τῆς ἀληθείας ἢ τις κατευθύνεται, μόνον διὰ τῆς
δυνάμεως τῆς ρητορικῆς ἢ τῆς ἐπιρροῆς ἀριθ-
μῶν, ἢ ἐπὶ τῇ βάσει ἀνθρωπίνου γοήτρου, δὲν
εἶναι δεκτὴ παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ δύναμις τοῦ Θε-
οῦ, διὰ τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ Πνεύματος, ἐπίσης ἐ-
νεργεῖ μέσῳ τῶν καρδιῶν καὶ τῆς ζωῆς ἐκείνων
οἱ ὁποῖοι, καθ' ὅσον ἐπιτρέπουν τὰ φυσικὰ αὐ-
τῶν τάλαντα, ὀμιλοῦν μόνον ἔστω καὶ μὲ τραυ-
λίζουσιν γλῶσσαν. Ὅπου οἱ δοῦλοι Αὐτοῦ τα-
πεινώνουν ἑαυτοὺς καὶ ἐπιτρέπουν τὴν δύναμιν
Αὐτοῦ νὰ ἐνεργῇ ἐντὸς καὶ μέσῳ αὐτῶν, ἡ ὑπη-
ρεσία τῆς ἀληθείας ἐπιδοκιμάζεται, ἀνεξαρτή-
τως τὶ τὰ ἄμεσα, ἀπτὰ ἀποτελέσματα δυνατὸν
νὰ εἶναι. Ὁ Θεὸς εἶναι ἐπίσης ἰκανὸς νὰ ἐνερ-

γῆ μέσω ἐκείνων οἵτινες ἔχουν περισσότερα
τάλαντα, ἐὰν οὗτοι ταπεινοῦνται ἐνώπιόν Του.

Ἐν τῇ πρωτογόνῳ ἐκκλησίᾳ, ὑπῆρξαν ὁ "Ἀ-
πολλῶς," καὶ ἄλλοι οἵτινες προφανῶς ἦσαν πε-
προικισμένοι διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ εὐαγγε-
λίου, καὶ ὑπῆρξαν τοιαῦτα ἄτομα μέσω τῶν αἰ-
ώνων, καὶ ἀγαλλόμεθα κατανοοῦντες ὅτι ἡ εὐλο-
γία τοῦ Κυρίου ἦτο ἐπ' αὐτῶν. Ἀλλὰ ὁ βαθμὸς
καὶ ἡ τάξις τοῦ ἀφιερωμένου λαοῦ τοῦ Κυρίου
ἦτο μετρίας ἰκανότητος, καὶ ἀγαλλόμεθα ὅτι ὁ
Κύριος ἐπίσης ηὐλόγησεν τὴν πτωχὴν αὐτὴν δι-
ακονίαν μας. Πόσον ἐνθαρρυντικὸν εἶναι νὰ κα-
τανοῶμεν ὅτι ἡ δύναμις Του ἦτο ἐκείνη ἣτις
ἔκαμε τὸ ἔργον τοῦτο δυνατὸν.

"Διὰ τῶν ὀπλων τῆς δικαιοσύνης, τῶν δεξι-
ῶν καὶ ἀριστερῶν." Εἰς ΕΦΕΣ. ς:13-17, ὁ Παῦλος
προτρέπει ἡμᾶς ὅπως ἐνδυσθῶμεν τὴν πανοπλίαν
τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀντισταθῶμεν ἐν
τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρᾷ. Καὶ οὗτος ὑποδεικνύει τὰ
διάφορα μέρη τῆς πανοπλίας ταύτης. Πάντα ταῦτα
βεβαίως εἶναι συμβολικά. Οὗτος ὁμιλεῖ περὶ
τῆς ζώνης τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ θώρακος τῆς
δικαιοσύνης. Οὗτος λέγει ὅτι πρέπει νὰ ἔχωμεν
ὑποδεδημένους τοὺς πόδας μὲ τὴν ἐτοιμασίαν
τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης. "Καὶ ἐν πᾶσι τού-
τοις" οὗτος συμβουλεύει, νὰ ἀναλάβωμεν τὴν "ἄσ-
πίδα τῆς πίστεως, διὰ τῆς ὁποίας θέλομεν δυ-
νηθῆ νὰ σβύσωμεν πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ
πεφυρακτωμένα."

Ἄλλο μῆρος τῆς χριστιανικῆς πανοπλίας,
ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Παύλου, εἶναι ἡ "περι-
κεφαλαία," καὶ λάβετε τὴν περικεφαλαίαν τῆς
σωτηρίας." Ἐπειδὴ ἡ περικεφαλαία ἐκάλυπτε τὴν
κεφαλὴν, τοῦτο δεικνύει τὴν γνῶσιν μας περὶ
τῆς ἀληθείας-ἐκεῖνα τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα γνω-

ρίζομεν περὶ Θεοῦ καὶ τοῦ ἐνδόξου Αὐτοῦ σχεδίου διὰ τὴν ἀνάνηψιν τοῦ ἐκπεσόντος γένους ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Ἐτερόν τι σημεῖον ὡπερ δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν ἐξ ὅλων αὐτῶν εἶναι ὅτι "τὰ πάντα συνεργῶσι ἐπ' ἀγαθῶ διὰ τοὺς ἀγαπῶντας τὸν Κύριον, τοὺς προορισμένους διὰ τὸν σκοπὸν Αὐτοῦ." ΡΩΜ. η:28. Ἡ γνῶσις αὕτη εἶναι οὐσιώδης, ὅπως κατευθύνωμεν τὴν διακονίαν μας ἥτις ἀπαιτεῖ τόσην πολλὴν ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν.

Τὸ τελευταῖον μέρος τῆς πανοπλίας τὸ ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Παύλου εἶναι "ἡ μάχαιρα τοῦ Πνεύματος, ἥτις εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ." Ἐκαστὸν μέρος τῆς πανοπλίας παριστᾷ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ἐφαρμογὴν τῆς ἀληθείας τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἡ μάχαιρα γενικῶς εἶναι ἀμυντικὸν τι ὄπλον- ἀλλὰ μὲ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐξουτώνωμεν ἄλλους δι' αὐτοῦ. Γενικῶς πρέπει νὰ στρέφεται ἐναντίον τῶν ἰδικῶν μας ἀτελειῶν, καὶ ὅταν χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς συνδιαλλαγῆς, πρέπει νῆ γίνηται μὲ τὴν σκέψιν ὅτι διὰ τῆς μεταδόσεως τῆς γνώσεως τῆς ἀληθείας οἱ ἐχθροὶ ἴσως ἐκτιμήσουν ταύτην καὶ γίνουν φίλοι. Ἡ μάχαιρα τοῦ Πνεύματος πρέπει νὰ κατευθύνεται ἐναντίον τῆς πλάνης, οὐχὶ προσωπικότητων, καὶ ὅταν χρησιμοποιεῖται καταλήλως καθὼς πρέπει ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς συνδιαλλαγῆς, τοῦτο θὰ βοηθήσῃ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μῆκος καὶ πλάτος, βάθος καὶ ὕψος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις

Ἀρχίζων μὲ τὸ ἐδάφιον 8 ὁ Παῦλος ἐξαίρει διαφόρους καταστάσεις ἐν ταῖς ὁποίαις θὰ εὐρωμεν ἑαυτοὺς, καὶ μᾶς προειδοποιεῖ νὰ προπαρασκευασθῶμεν ὅπως ἀντιμετωπίσωμεν αὐτὰς ἐν

τῷ πνεύματι τοῦ εὐαγγελίου τὸ ὁποῖον διακη-
ρύττομεν "διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφη-
μίας καὶ εὐφημίας, ὡς πλάνοι καὶ ὅμως ἀλη-
θεῖς, ὡς ἀγνοοῦμενοι, ἀλλὰ καλῶς γνωρίζομενοι."
Υπάρχει κατὰ περιστάσεις, κάποια τιμὴ συνη-
φασμένη μὲ τὴν διακονίαν. Ἀκόμη πολλοὶ ἐν τῷ
κόσμῳ, ἐκτιμοῦν τὴν ἀγγελίαν μέχρις ἐνδὸς ση-
μείου, καὶ σέβονται ἐκείνους οἱ ὁποῖοι παρου-
σιάζουν αὐτὴν εἰς αὐτοὺς. Ἀλλ' ὁ ἀληθὴς πρέσ-
βυς δὲν ὑπερηφανεύεται μὲ τοιαύτας πείρας, οὐ-
τε οὗτος ἀπογοητεύεται ὅταν τὸ ἀγγελμα ἀπορ-
ρίπτεται, καὶ οὗτος εὐρίσκει ἑαυτὸν ὄνειδιζό-
μενον, Ἀμφότερα, ἡ πολὺ φήμη καὶ ἡ κακὴ φήμη
λογίζεται παρὰ τοῦ Κυρίου ὑπὲρ τοῦ πρέσβεως.

"Ὅταν ὁ Παῦλος ὁμιλεῖ ὡς ἡμῶν ὄντων "πλά-
νων, καὶ ὅμως ἀληθῶν," δὲν σημαίνει ὅτι οἱ ἀ-
κόλουθοι τοῦ Κυρίου πράγματι ἐξασκοῦν ἀπάτην.
Ἡ ἀλήθεια ἀφ' ἑαυτῆς φαίνεται ἐξ ἀπόψεως ἐ-
κείνων οἵτινες εἶναι εἰς τὸ σκότος ὡς ἀπατη-
λὴ καὶ ἀναληθής. Δυνατὸν νὰ ἀποκαλοῦμεθα "ψευ-
δοπροφήται," ἐν τούτοις, ἐν τῇ πραγματικότητι,
τοῦτο ἀληθεύει, ἐὰν κατευθύνωμεν τὴν διακονί-
αν ἐπὶ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, διότι εἶναι τὸ
εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ τὸ ὁποῖον εἶναι δύνα-
μις τοῦ Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν.

"Ὡς ἀγνοοῦμενοι, ἀλλὰ καλῶς γνωρίζομενοι."
Ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου, κατ' ἀρχὴν, δὲν εἶναι γνωσ-
τὸς καλῶς εἰς τὸν κόσμον, πλὴν πολλάκις, μέσῳ
τῶν περιστάσεων ὅπου ἀνεφέραμεν, δυνατὸν οὐ-
τοὶ νὰ παρατηροῦνται ὑπὸ τῶν γειτόνων αὐτῶν.
Ἀλλ' ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς θὰ δεχθῆ ἀμφοτέρας
τὰς καταστάσεις, μὲ τὴν διακαῆ ἐπιθυμίαν, ὅτι,
ἀνεξαρτήτως τῶν οἱ ἄνθρωποι θὰ νομίζουν δι' αὐ-
τὸν, τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου θὰ δοξάζεται. Καὶ πό-
σον ὅλοι ἀγαλλώμεθα νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἐν τῷ

ἠρισμένῳ καιρῷ τοῦ Θεοῦ, ἡ γνῶσις τῆς δόξης
Του ἀληθῶς θὰ σκεπάσῃ ὅλην τὴν γῆν καθὼς τὰ
ὔδατα σκεπάζουσι τὴν θάλασσαν.

"Ὡς ἀποθνήσκοντες, ἀλλὰ ἰδοὺ ζῶμεν." Ἀ-
ποθνήσκομεν ἐν Χριστῷ θυσιαστικῶς, ἐν τούτοις
ζῶμεν, διότι ὁ Κύριος ζῆ ἐν ἡμῖν, καὶ διὰ
πίστεως ἀγαλλώμεθα ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι θὰ ζήσω-
μεν μετ' Αὐτοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ, καὶ συμμετάσ-
χομεν εἰς τὸ μελλοντικὸν ἔργον, τῆς εὐλογίας
πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς.

"Ὡς παιδευόμενοι, ἀλλὰ μὴ θανατούμενοι."
Καθὼς συμμετέχομεν εἰς τὴν διακονίαν τῆς συμ-
φιλιώσεως, ἐξασκούμεθα διὰ τὸ μελλοντικὸν
καὶ ἔνδοξον ἔργον τῆς Βασιλείας. Ὁ Θεὸς δυνα-
τὸν καλῶς νὰ χρησιμοποιεῖ τὰς δοκιμασίας ἡμῶν
ὡς πρὸς τὴν παροῦσαν διακονίαν, ἵνα οὕτως ἐ-
ξαγχνύσῃ καὶ καθοδηγήσῃ ἡμᾶς, ἀλλὰ δὲν θὰ "θα-
νατωθῶμεν" ὑπ' αὐτῶν, διότι, ὅτι κατανοοῦμεν
ὅτι αὐταὶ εἶναι μεταξὺ ὅλων τῶν πραγμάτων
"τὰ πάντα" ἅτινα θὰ κατεργασθῶσιν ἐπ' ἀγαθῷ
δι' ἡμᾶς.

"Ὡς λυπούμενοι, πάντοτε ὅμως χαίροντες."
Εἰς τὸν γὰρ τὸν τοῦτον κόσμον τῶν δεινῶν καὶ
θανάτου, ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς, ὁ καλοκάγαθος,
εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ λυπηθῇ. Οὗτος δὲν εἶναι
δυνατὸν νὰ εἶναι εὐθυμὸς, φαιδρὸς, καὶ νὰ συμ-
παρασῶνται, μὲ τὰς οὕτω ὀνομαζομένας τέρψεις
τοῦ κόσμου. Ἐκτὸς αὐτοῦ, αἱ πεῖραι του ὡς
"πρέσβεις Χριστοῦ" εἶναι ἐπόμενον νὰ κάμουν
αὐτὸν περίλυπον διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ κόσ-
μου. Ἐν τούτοις, οὗτοι λάμπουν ὑπεράνω τῶν
περιστάσεων τούτων, διότι αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ
εἶναι πηγὴ χαρᾶς πρὸς αὐτὸν τὴν ὁποίαν ὁ κόσ-
μος δὲν δύναται νὰ δώσῃ οὐδὲ ἀφαιρέσῃ, ὅθεν,
οὗτος εἶναι πάντοτε χαίρων, οὐχὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ

τοὺς περιβάλλοντας αὐτὸν, ἀλλὰ ἐν Κυρίῳ.

"Ὡς πτωχοὶ, πολλοὺς ὅμως πλουτίζοντας." Ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου εἶναι ὅλοι "πτωχοὶ" ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι οὗτοι κατέθεσαν τὰ πάντα εἰς τὸ θυσιαστήριον τῆς θυσίας. Ἀλλ' ἐὰν οὗτοι πράγματι θυσιάζουσι τὴν ζωὴν των ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Κυρίου, οὗτοι εἶναι βέβαιοι ὅτι κάμνουν ἄλλους πλουσίους= ὄχι εἰς κοσμικὰ πλοῦτη, ἀλλ' εἰς πλοῦτη τῆς γνώσεως τοῦ Κυρίου καὶ τῶν σχεδίων Αὐτοῦ, πλοῦτον ἐν τῇ διαβεβαιώσει, ὅτι ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει διαβεβαίωσις υγείας, εὐτυχίας, καὶ αἰωνίου ζωῆς δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐὰν οὗτοι δεχθῶσι τὴν πρόσκλησιν τῆς ἄνω κλήσεως, τότε οὗτοι θὰ συμμετάσχουν τῆς συγκληρονομίας τῆς χαρᾶς ἣν ὁ Χριστὸς ἄφησε διὰ ἀκολουθούς Αὐτοῦ, καὶ οὕτω θὰ κάμουν ἑαυτοὺς ἀληθῶς πλουσίους.

"Ὡς μηδὲν ἔχοντες, καὶ τὰ πάντα κατέχοντες." Ὡς ἀκολουθοὶ τοῦ Κυρίου, καὶ ὡς πρέσβεις Αὐτοῦ, πρέπει νὰ κατανοήσωμεν ὅτι, οὐδὲν τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι κατέχομεν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς. Τὰ κοσμικὰ ἀγαθὰ ἅτινα ὁ κόσμος θησαυρίζει τόσον πολὺ, ὅλα πρέπει νὰ κατατεθοῦν ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Ἀλλὰ πόσον πλούσιοι εἴμεθα εἰς τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ, αἱ ὑποσχέσεις Του, αἱ διαβεβαιώσεις Του περὶ φροντίδος καὶ καθοδηγίας, τὴν θέσιν τὴν ὁποῖαν ἐπρομήθευσεν εἰς ἡμᾶς ἐν τῇ οὐρανίᾳ-πνευματικῇ φάσει- τῆς Μεσσιανικῆς βασιλείας. Ὅλοι αὐτὰ αἱ πλούσιαι εὐλογίαι ἀνήκουν εἰς αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι, μέσω τῆς συνθήκης αὐτῶν ἐπὶ θυσία, καίτοι τώρα δὲν κατέχουν οὐδὲν, κατέχουν "τὰ πάντα."

Ἐν τῇ B.KOP.ε:13,14, ὁ Παῦλος γράφει, "Ἐξέτε ἑξω ἑαυτῶν εἴμεθα, διὰ τὸν Θεὸν εἴμεθα, εἴτε

ἔμφρονες εἴμεθα, διὰ σᾶς εἴμεθα. Ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συσφίγγει ἡμᾶς. Διότι κρίνομεν τοῦτο, ὅτι ἐὰν εἰς ἀπέθανεν ὑπὲρ πάντων, ἄρα οἱ πάντες ἀπέθανον... διὰ νὰ μὴ ζῶσι πλέον δι' ἑαυτοὺς οἱ ζῶντες, ἀλλὰ διὰ τὸν ἀποθανόντα καὶ ἀναστάντα ὑπὲρ αὐτῶν." Ὁ Παῦλος ἐξηγεῖ ὡς πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἔχουν δώσει τὰ πάντα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Κυρίου, ὅτι τὰ "πάντα ἔγεινεν νέα." Τὸ νέον τοῦτο ἐπάγγελμα εἶναι νὰ γείνουν πρέσβεις τοῦ Χριστοῦ, διάκονοι τῆς συνδιαλλαγῆς, συνεργοὶ τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ, ἥτις δὲν θὰ συμπληρωθῇ μέχρις οὗτου ἢ ὑποσχεθεῖσα Νέα Διαθήκη γείνη μὲ τὸν κόσμον εἰς τὸν ἐπερχόμενον αἰῶνα.

Η ΠΛΑΤΥΝΘΕΙΣΑ ΚΑΡΔΙΑ

Εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς ἀληθείας, τὰ ὅποια οὗτος ἐπανελλημένως ἰχνογραφεῖ, τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν, ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῆς ἐκκλησίας ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ Θεοῦ, ὁ Παῦλος παρορσιάζει μερικὰς τῶν πολλῶν λεπτομερειῶν τοῦ πῶς νὰ ζῶμεν ἐξ ὀλοκλήρου διὰ τὸν Κύριον, καὶ ἀφιεροῦμεν τὰ πάντα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Αὐτοῦ, καὶ ὅπως πράττομεν τοῦτο κατὰ τρόπον ὥστε ἡ "διακονία" νὰ ἔχη τὴν θεϊαν ἐπιδοκιμασίαν. Φαίνεται ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Παῦλος διῆλθεν τὰς ἀληθείας ταύτας μίαν πρὸς μίαν, οὗτος ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ μεγαλείου τούτων ὥστε ἀναφώνησε, "τὸ στόμα ἡμῶν ἠνοίχθη πρὸς ὑμᾶς Κορίνθιοι, ἡ καρδία ἡμῶν ἐπλατύνθη." B.KOPIN. c:11.

Ὁ Παῦλος εἰργάσθη σκληρῶς διὰ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Κορίνθου. Ἀνομοίως πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τῶν Φιλίππων, διὰ τοὺς ὁποίους οὗτος δὲν εἶχεν λόγους κατακρίσεως, ὑπῆρχον πολλὰ πρὸς ἐπιθυμίαν μεταξὺ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἀδελφῶν. Ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐπιστολῇ πρὸς αὐτοὺς, οὗτος ὑ-

πενθιμίζει αὐτοὺς περὶ σαρκικότητος ὡς αὕτη ἀντενάκλα εἰς τὰς διαιρέσεις μεταξὺ των, αἰτινες ἐβασίζονται ἐπὶ προσωπικότητων, μερικῶν ἀξιούντων ὅτι εἶναι ἀκόλουθοι τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου. Ἐπιπροσθέτως ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἡθικὴ χαλαρότης ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Παῦλος καταδικάζει, καὶ καθοδηγοῖ αὐτοὺς εἰς διόρθωσιν καὶ θεραπείαν.

Ἐν τῇ Δευτέρᾳ αὐτοῦ ἐπιστολῇ, ὑπάρχει ἀρκετὴ μαρτυρία ὅτι ἀρκετὴ βελτίωσις εἶχεν ἐπιτελεσθῆ. Πιθανὸν ὁ Παῦλος τοῦτο εἶχεν κατὰ νοῦν ὅταν ἔγραφεν, "τὸ στόμα ἡμῶν ἠνοίχθη πρὸς ἑσᾶς Κορίνθιοι, ἡ καρδία ἡμῶν ἐπλατύνθη." Πόσον ἔχαιρεν ὁ Παῦλος γράφων πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Κορίνθου ὅτι ἔκαμον μεγάλην πρόοδον! Ἦτο ἕνεκεν τούτου ὅτι ἡ καρδία αὐτοῦ ἐπλατύνθη.

Ἡ ἀληθὴς αὕτη διάθεσις ἐκ μέρους τοῦ Παύλου ἀποκαλύπτει τὴν ὠριμότητά του ὡς χριστιανοῦ. Ὅ,τι δῆποτε οἱ Κορίνθιοι ὑπῆρξαν εἰς τὸ παρελθόν, οὗτος ἡγάπα αὐτοὺς, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ του χαρὰ μεγάλη ἀνέβλυζεν καθὼς οὗτος ὠδήγει αὐτοὺς εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου τελείως καὶ πλήρως. Ἐνίοτε, εἶναι δυνατόν νὰ ἀγοπορῶμεν νὰ ἐκδηλώνωμεν τοιοῦτον ἐνθουσιασμὸν ἐναντι τῶν ἀδελφῶν, οἵτινες ἐν τῷ παρελθόντι, ἴσως, εἶχον ἐσφαλμένην ἀποψιν μέρους τινὸς τῆς ἀληθείας, ἢ ἄλλης τινὸς ἐλλείψεως, ἥτις ἦτο δυσάρεστος εἰς ἡμᾶς. Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸ παράδειγμα τοῦ Παύλου, ὅστις ἔχαιρεν ἀληθῶς ὅταν οἱ ἀδελφοὶ του ἐδείκνυον βελτίωσιν ἐν τῇ στενῇ ὁδῷ. Καὶ ὁ Παῦλος ἐξακολουθεῖ λέγων, "Τὸ στόμα ἡμῶν ἠνοίχθη πρὸς ἑσᾶς, Κορίνθιοι, ἡ καρδία ἡμῶν ἐπλατύνθη. Δὲν ἔχετε στενοχωρίαν ἐν ἡμῖν, ἀλλ' ἔχετε στενοχωρίαν ἐν τοῖς σπλάγχνοις ἡμῶν, ὡς πρὸς τέκνα λαλῶ!"

Ἡ ἐκκλησία τοῦ ζῶντος Θεοῦ. P. 841

ΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ ζῶντος Θεοῦ ἐπὶ
τῆς γῆς δὲν εἶναι ὅ,τι φαίνεται
ὅτι εἶναι, ἀλλ' ὅ,τι δὲν φαίνεται
εἶναι.

Δὲν εἶναι ἐπαίτις, καὶ ὅμως φαίνεται
ὅτι εἶναι.

Αὕτη εἶναι ἡ Νύμφη τοῦ Βασιλέως, καὶ ὅ-
μως δὲν φαίνεται ὅτι εἶναι τοιαύτη. Ἦτο τὸ
ἴδιον μὲ τὸν Κύριον αὐτῆς, ὅταν Οὗτος ἦτο
ἐδῶ ἐπὶ τῆς γῆς. Δὲν ἦτο Οὗτος ὅ,τι οἱ ἀνθ-
θρωποι ἐνόμιζον ὅτι ἦτο, Οὗτος ἦτο ὅ,τι οὐ-
τοι δὲν ἐνόμιζον Αὐτὸν ὅτι ἦτο.

Τὸ δένδρον ἐν χειμῶνι, δὲν εἶναι ὅ,τι
φαίνεται ὅτι εἶναι - νεκρὸν - ἀλλ' εἶναι ὅ,τι
δὲν φαίνεται ὅτι εἶναι, -ζῶν-εἰς ὅλα τὰ μέ-
ρη, κλάδους, καὶ ρίζας, τὰ ὅποια ἡ παγωνιὰ
καὶ αἱ καταγιγίδες, ὁ καύσων καὶ τὸ ψῦχος,
κάμνουν αὐτὸ νὰ αὐξάνη, οὐχὶ νὰ φθίνη.

Ὅλη ἡ ζωὴ τῆς ἀνοίξεως εἶναι ἐκεῖ, καί-
τοι ἀφανῆς. Ἐμπερικλείει τὸ σπέρμα τῆς ζωῆς
τοῦ μέλλοντος, καὶ ἀναμένει μεθ' ὑπομονῆς
τὴν ἀνοίξιν.

Τὸ ἴδιον εἶναι καὶ μὲ τὴν ἐκκλησίαν εἰς

τὸν καιρὸν τοῦτον τοῦ νυκτερινοῦ χειμῶνος, διότι εἶναι ἀμφοτέρων "νύξ καὶ χειμῶν, δι' αὐτήν.

Ἡ παρούσα αὐτῆς κατάστασις εἶναι "φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ." Οὐδεὶς παρατηρῶν αὐτὴν δύναται νὰ γνωρίσῃ αὐτὴν τι εἶναι καὶ τι μέλλει νὰ γίνῃ αὕτη, καὶ τι ὁ Θεὸς ἔχει ἐτοιμάσει δι' αὐτήν.

" Διότι ὀφθαλμοὶ δὲν εἶδε καὶ ὠτίον δὲν ἤκουσε, καὶ εἰς καρδίαν ἀνθρώπου δὲν ἀνέβησαν ὅσα ὁ Θεὸς ἔχει ἐτοιμάσει δι' αὐτήν."

Οὐδεὶς παρατηρῶν τὴν ἐνδυμασίαν αὐτῆς, τὴν συμπεριφορὰν αὐτῆς, τὰς δοκιμασίας, θλίψεις καὶ καρτερικότητα αὐτῆς, δύναται νὰ νὰ κατανοήσῃ τὴν δύναμιν τῆς ἐλπίδος ἣτις κινεῖ αὐτὴν εἰς τοιαύτην καρτερίαν καὶ ὑπομονὴν. Δὲν ὑπάρχει ἀντιστάθμισμα διὰ τὴν ἐλπίδα τῆς κληρονομίας αὐτῆς, διὰ τὴν μέλουσαν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης, διότι γνωρίζει πόθεν ἦλθεν, ποῦ ὑπάγει καὶ εἰς ποῖον ἐπίστευσεν, καὶ τι τὴν ἀναμένει.

Φαίνεται παράξενον εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὴν πλειονότητα τοῦ πεπτωκότος γένους, ὅτι δύναται νὰ εὑρεθοῦν ἄγιοι εἰς τοιοῦτον κόσμον - κόσμον ἄθεον, κόσμον ὅστις, ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ Κάιν, ἀπορρίπτει τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀμφοτέρων ὡς προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας καὶ ὡς κληρονόμον πάντων! Πῶς εἶναι δυνατὸν, εἰς τοιοῦτον κόσμον καὶ τοιαύτην κοινωσίαν, νὰ εὔρη τις ἁγίους, υἱοὺς τοῦ Θεοῦ;

Ἐὰν τις περιερχόμενος τὸ Σύμπαν πρὸς

ἀνεύρεσιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ "τὸ μικρὸν ποι-
μνιον" μᾶς ἔθετε τὴν ἐρώτησιν, Ποῦ εἶναι
δυνατὸν οὗτοι νὰ ὑπάρχουν;" βεβαίως οὗτος
θὰ ἐξεπλήττετο ὅταν θὰ τοῦ ἐλέγωμεν, ὅτι
οὗτοι εὐρίσκονται εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, εἰς
τὸν ὁποῖον "ὁ ἄρχων τούτου εἶναι ὁ Σατανᾶς!"
Δὲν θὰ ἔλεγεν οὗτος, ὅτι, "ἢ τοῦτο εἶναι
λάθος, ἢ ὅτι τοῦτο εἶναι βάθος ἀκατανοήτου
σοφίας;"!

Διότι δὲν μεταβαίνει τις εἰς τὰς κλιτύ-
ας ἡφαιστίου διὰ τολμήματα, οὐδὲ εἰς τὰς
ἀμμώδεις ἐρήμους διὰ περικαλῆ ἄνθη. Καὶ ὁ-
μως, οὕτως εἶναι μὲ τὴν ἐκκλησίαν, τὰ τέκ-
να τοῦ Θεοῦ. Ἐν μέσῳ ἀκανθῶν εὐρίσκει τις
ἄνθη τοῦ λειμῶνος, Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ, Ραῦβ
ἐν Ἰεριχῶ, καὶ Ὀβαδία εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀ-
χαάβ, ἀλλ' εἶναι πλέον παράδοξον νὰ εὕρῃς ἄ-
γιον εἰς κόσμον τοῦ ὁποῦ οὗ θεοῦ τοῦ κόσ-
μου τούτου εἶναι ὁ Σατανᾶς.

Καὶ ὁμως ὑπάρχουν οὗτοι ἐνταῦθα. Καίτοι
τὰ πάντα εἶναι ἐναντίον της, ἐντούτοις δὲν
ἐξολοθρεύεται, ἀλλὰ κατὰ πάντα ἀνανεοῦται.
Ὁ ἐχθρὸς ἐργάζεται διὰ νὰ ἐκριζώσῃ αὐτήν,
πλὴν αὕτη εἶναι ἀκατάστρεπτος, οὐχὶ δὲ μό-
νον τοῦτο, ἀλλ' αὕτη αὐξάνει καὶ φέρει καρ-
ποῦς. Εἶναι θαῦμα! καὶ τοιοῦτον εἶναι.

Ἐνταῦθα, ὁ Μέγας Γεωργὸς, φυτεύει καὶ
αὐξάνει τὸ φύτευμα Αὐτοῦ ἀπὸ γενεᾶν εἰς γε-
νεᾶν. Ἐνταῦθα ὁ Μέγας Κεραμεὺς, μορφώνει τὰ
σκεύη Αὐτοῦ. Ἐνταῦθα, ὁ Μέγας Ἀρχαιοκοδό-
μος λατομεῖ, μορφώνει καὶ στιλβώνει τοὺς λί-
θους διὰ τὸν αἰώνιον Αὐτοῦ Ναόν.

Τοιοτοτρόπως, χαρακτηριστικὸν τι τῆς

ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀνομοιότης τῆς παρουσίας
μὲ τὴν μέλλουσαν αὐτῆς κατάστασιν. Εἶναι
τοῦτο ὅπερ διακρίνει αὐτὴν, ἀποχωρίζει αὐ-
τὴν, καὶ παραβάλλεται ὡς ἀδάμας εἰς τὸν βρά-
χον, καὶ ὡς φλέβα χρυσοῦ εἰς ὄρυχεῖον.

Ἀρχικῶς ἀνῆκεν εἰς τὴν μάζαν τοῦ κόσ-
μου, πλὴν ἐξελέγει καὶ εἰλκυσθῆ ἔξ αὐτῆς,
καὶ ἴσταται ὡς στήλη ἐν τὸς ἐρειπίων.

Ἐξωτερικῶς διακρατεῖ πολὺ ἐκ τῆς προτέ-
ρας αὐτῆς καταστάσεως-φυσικῶς δὲν διακρίνει
αὐτὴν τῶν ἄλλων- πλὴν ἐσωτερικῶς ἔχει μετα-
βληθῆ καὶ μεταμορφωθῆ μὲ τὸν "αἰῶνα τοῦ μέλ-
λοντος." Αἱ σχέσεις αὐτῆς καὶ αἱ συμπάθει-
αι αὐτῆς εἶναι ὅλαι ἐνηρμονισμένοι μὲ τὸν
καλλίτερον ἐκεῖνον μέλλοντα αἰῶνα.

Ἡ κατοικία τῆς εἶναι ἀκόμη ἐνταῦθα, καὶ
ἡ ἐξωτερικὴ τῆς ἐμφάνις εἶναι καθὼς τῶν
ἄλλων, πλὴν ἡ ἐσωτερικὴ τῆς μεταμόρφωσις
κάμνει αὐτὴν νὰ αἰσθάνηται ὅτι ἐνταῦθα δὲν
εἶναι ὁ οἶκος αὐτῆς, καὶ τοῦτο πληροῖ ἐαυ-
τὴν μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐρχομένης πόλεως, τῆς
ὁποίας τεχνίτης καὶ Δημιουργὸς εἶναι ὁ Θεὸς,
καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει κληρονομίαν.

Ἡ συγγένεια αὐτῆς κατὰ σάρκα εἶναι ἐν-
ταῦθα, πλὴν τώρα αὕτη ἔχει ἐλκυσθῆ πρὸς τὰ
ἄνω, ἔξ οὗ προσμένει τὸν Νυμφίον αὐτῆς διὰ
νὰ λάβῃ αὐτὴν καὶ φέρει αὐτὴν εἰς τὸ παλά-
τιον τοῦ Μεγάλου Βασιλέως.

Ἀποκοπεῖσα ἐκ τοῦ οἴκου καὶ κληρονομίας
αὐτῆς ἐνταῦθα, ἔχει τὴν βεβαίωσιν ἀμφοτέρων
τώρα καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ ζῆ ἐν ἀναμονῇ καὶ

ἐλπίδι. Ἀναπαύεται πλήρως εἰς τὸ αἷμα Ε-
ΚΕΙΝΟΥ τοῦ ὁποίου ὁ σταυρῶς καὶ ἡ χάρις ἤλ-
θεν ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἀναμένει μετὰ χαρᾶς τὴν
ἐπάνοδον Αὐτοῦ.

Γνωρίζουσα τὴν ἐνότητα αὐτῆς μετὰ τοῦ ἀ-
ναληφθέντος Χριστοῦ, αἰσθάνεται ὅτι ἤδη κά-
θεται μετ' Αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις. Βλέ-
πουσα πρὸς τὰ ἔμπροσ -εἰς τὸ μέλλον- τὴν ἐ-
πιστροφὴν τοῦ Νυμφίου καὶ Βασιλέως, μεθ' ὑ-
πομονῆς ἀναμένει τὴν ἔνωσιν αὐτῆς μετ' Αὐτοῦ.

Εἰς τὸ σκότος προσβλέπει εἰς τὸ φῶς, ἐν
τῇ θλίψει προσβλέπει εἰς τὴν χαρὰν, ἐν τῇ
ἐσπέρᾳ προσβλέπει εἰς τὴν πρωΐαν, εἰς τὴν
αἰσχύνην προσβλέπει εἰς τὴν δόξαν.

"Τὰ πάντα εἶναι ἐμοῦ" λέγει, "εἴτε Παῦλος
ἢ Ἀπολλῶς ἢ Κηφᾶς ἢ κόσμος, ἢ ζωὴ ἢ θάνατος,
παρόντα ἢ μέλλοντα, τὰ πάντα εἶναι ἰδικὰ
μου, διότι ἐγὼ εἶμαι τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁ Χρι-
στὸς τοῦ Θεοῦ." Μὲ αὐτὴν τὴν προσδοκίαν αὐ-
τῆς ζῆ καὶ ἀναμένει.

"Δὲν εἶμαι ὅ,τι φαίνομαι ὅτι εἶμαι" λέγει
καθ' ἑαυτὴν, "δὲν εἶμαι ἐπαίτις ἐπερριμμένη,
ὅπως ὁ κόσμος μὲ νομίζει. Εἶμαι πλουσιωτέρα
ἀπὸ ὅ,τι αὐτοὶ εἶναι. Ζῶ εἰς τὸ μέλλον, καί-
τοι εὐρίσκομαι εἰς τὸ παρὸν. Ὁ θησαυρὸς μου
εἶναι ἐν οὐρανοῖς, καὶ ἡ καρδιά μου εἶναι
ὅπου εἶναι ὁ θησαυρὸς μου."

"Ἐντὸς ὀλίγου θὰ γείνω ὅ,τι σήμερον φαί-
νομαι ὅτι δὲν εἶμαι. Ἡ ἐνδύξασις εἶναι πλη-
σίον. Ὁ ἥλιος ἀρχίζει νὰ ῥοδίξῃ τὴν πρωΐαν.
Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἴδω τὸν Βασιλέα ἐν τῇ ὥραι-

ότητι Αὐτοῦ. Ἐντὸς ὀλίγου ἡ χαρὰ τῶν ὑποσχέσεων τῆς πρώτης θὰ μὲ κάμῃ νὰ ξεχάσω τὸν κλαυθμὸν τῆς νυκτὸς."

Τοιοῦτοτρόπως αὕτη ζῆ εἰς τὴν πρώϊαν, καίτοι ἡ πρώϊα ἦλθεν. Ἰσταται ἐπὶ ὄρους καὶ ἐπισκοπεῖ τὸν ἄπειρον ὀρίζοντα γύρωθεν ἄνευ τέλους -διότι ἡ πίστις δὲν ἔχει ὀρίζοντα- καὶ βλέπει πέραν τῆς ζωῆς ταύτης, βλέπει εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Πέραν τῆς ἐπιθανατίου κλίνης της, καὶ πέραν τοῦ τάφου, βλέπει τὴν ἀνάστασιν, τὴν πρώτην ἀνάστασιν. Πέραν τῆς συντετριμμένης καρδίας, καὶ τῶν διεσπασμένων δεσμῶν, πέραν τῶν καταγίδων τῆς ζωῆς, καὶ τῶν καταστροφῶν καὶ θλίψεων τοῦ Ἀρμαγεδδῶνος, ρίχνει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς πέραν, καὶ καθορᾷ τὴν τὴν Βασιλείαν, τὴν Νέαν Ἱερουσαλήμ, τὴν Πόλιν, τῆς ὁποίας τεχνίτης καὶ Δημιουργὸς εἶναι ὁ Θεὸς.

Ἐκεῖ βλέπει ἕκαστον νὰ κάθηται ὑπὸ τὴν ἄμπελον αὐτοῦ καὶ τὴν συκῆν αὐτοῦ καὶ νὰ μὴ ὑπάχη ὁ ἕκφοβῶν. Ἐκεῖ βλέπει εὐωχίαν ἀπὸ παχέων, καὶ οἶνον ἐν τῇ τρυγίᾳ αὐτοῦ. Ὁ θάνατος καὶ αἱ οἰμωγαὶ καὶ τὰ δάκρυα διὰ παντὸς παρῆλθον. Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις διέπει τὸ Σύμπαν. Ὁ χορὸς τοῦ Ἀλληλούϊα διαχέει τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν. Αὕτη εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ ζῶντος Θεοῦ σήμερον καὶ εἰς τὸ μέλλον. Δόξα εἰς τὸν Πατέρα Θεὸν καὶ εἰς τὸ Ἄρνιον. Ἀλληλούϊα, AMHN.

